

KOMMUNISTISK POLITIK

19. MARTS 2005

London - Harlem - København

Nr. 7
9. årg.
2005

1. april -
14. april
Støttepris 12 kr.

TEMA: ANTIKRIGSBEVÆGELSEN STYRKES

For-m/k s. 2 ● Krigsmodstand og kamp mod Unionen s. 3 ● EU frygter borgerne s. 4 ●
EU-top på retræte s. 5 ● Krigsmodstanden markerer sig verden over s. 6 ●
Agenda 2010 i krise s. 8 ● Rød april - Rød maj s. 10 ● Spøgelser s. 11 ●
Hans Scherfig 100 år s. 12 ● Omar Dhahir og Frank Grevil s. 14 ●
Den lille dreng og den kloge minister s. 16 ● Fredsfestival s. 18 ●
Samling på kritisk punkt s. 19 ● Debat s. 22 ● Nej til Agenda 2010, forfatning og EU s. 24

For-m/k

KOMMUNISTISK POLITIK

Det vil være et gigantisk selvmål, hvis socialdemokraterne vælger den strømlinede unionsmodel Helle Thorning Schmidt som partiformand – ligesom det er en selvforskyldt invitation til tilbagegang, hvis Socialistisk Folkeparti ikke vælger den dygtige og (indtil videre) hæderlige parlamentariker Villy Søvndal.

Højrefløjens i begge partier har regnet ud, at det bedste bud på den 'tiltrængte fornyelse' er at stille med en kvindelig kandidat. Det er rent misbrug af ligestillingskampen, som den globale reaktion også skamrider, når amerikanske præsidentfruer og kvindelige danske ministre kæmper for arabiske kvinders fremgang – ved at besætte deres lande.

Thorning Schmidt er LO's fondskapitalister og eurosocialdemokratiets kreation. Bag hende står store pengetanke og magtfulde mænd. Det sidste blev kraftigt understreget, da den fallerede statsminister og nuværende formand for eurosocialdemokraterne Poul Nyrup Rasmussen kastede sig ind i det interne formandsopgør på damens side. Hans brutale karaktermord på klassekæmper-konfirmanden Frank Jensen afslører, at det handler om store penge og stor magt.

Det fhv. socialdemokratiske EU-parlamentsmedlem Freddy Blak bemærkede, at hans erindring om Thorning Schmidts indsats dér begrænser sig til hendes slagsmål med partifællen Torben Lund. Blak undrer sig over, hvordan hun kan 'samle partiet', når det lykkedes hende at splitte en gruppe på tre.

Thorning Schmidt = Nyrup = eurosocialdemokrati = absolut ikke nyt.

Nyrups eurosocialdemokrater var ved regeringsmagten op gennem 90'erne og ind i dette århundrede og gennemførte den mest omfattende nyliberale unionstilpasning, vi har set. I hans periode blev den gamle socialdemokratiske 'velfærdsmodel' skrottet privatiseringer og udliciteringer slog alle rekorder; den sociale udstødning tog fart, mens de rigeste i landet scorede kassen, og formue- og selskabsbeskatningen blev dramatisk reduceret.

Nyrup erklærede sig 100 pct. bag George Bush i hans krig mod terror og fik Danmark i krig i Afghanistan – og banede en motorvej for at Anders Fogh Rasmussen og hans sorte slæng kunne fortsætte raseringen af de tilkæmpede sociale

goder og udvikle Danmarks rolle som aggressiv militærmagt i Bush's globale kolonikolonner.

Nyrup er som formand for eurosocialdemokraterne deres udtrykte billede: en brutal imperialist.

Overalt i unionslandene har socialdemokratiene gennemgået en 'fornyelsesproces', hvor de har opgivet deres traditionelle projekt – i Danmark 'den demokratiske socialisme' og 'den nordiske velfærdsstat' – og har omstillet sig til at være 'regeringsbærende' på unionsplan. På et tidspunkt var Tony Blairs 'New Labour' den store model. Nu nævnes det ikke længere - det forhindrer Blairs enorme upopularitet som Bush's nærmeste allierede ved siden af Ariel Sharon. Men de fleste socialdemokratier har tillempt modellen. Og eurosocialdemokraterne spiller en strategisk vigtig rolle for opbygningen af Den europæiske Union som imperialistisk supermagt – ikke mindst pga deres afgørende stilling i fagbevægelserne, som spiller en særlig beskiddet rolle som murbrækker for unionens nykolonialistiske interesser i Mellemøsten, Afrika, Asien og ikke mindst Latinamerika.

Eurosocialdemokraterne er ikke bare proimperialister – de er imperialister til marven, agenter for den samlede europæiske storkapital, krigeriske, forstokkede og reaktionære hele vejen igennem.

Hvad kan og vil klassekamps-konfirmanden Hgøre ved det? Ikke noget som helst. Frank Jensen er p.t. den bedste mand til at indsove hele miseren i social demagogi. Unionen er god – men det skal være en social Union. Bush's undergravende kampagne for 'globalt demokrati og frihed' er god, men skal følge internationale regler. Så af sted med tropperne til Sudan! Ned med Mugabe i Zimbabwe - UK og Unionen tilbage i Afrika! Hurra for det irakiske demokrati og frie irakiske fagforeninger! Markedsøkonomien er rigtig god – når den får 'et menneskeligt ansigt' og ikke hele tiden griner med sit dødningshoved.

Ingen har endnu fundet ud af, hvad Helle Thorning Schmidt står for politisk. Det er heller ikke hendes rolle at stå for noget som helst. Frank Jensen lyder, som om han mener noget. Det er hans problem.

Redaktionen 29. marts 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 8. april 2005

Krigsmodstand og kamp mod Unionen

Krig og union er blevet dansk indenrigspolitik. Den tid er for længst forbi, hvor man kunne trække et nøje skel mellem de to ting og anbringe 'udenrigspolitik' i en kasse med oversete sager. Det er den moderne tid, en følge af globaliseringen, siger tilhængerne af krig og union, som i vid udstrækning er de samme. De beskylder modstanderne af de to folkefjendske fænomener for at være 'provinsielle' og 'nationalister', hvis de da ikke mener, at modstandere af dansk deltagelse i Irak-krigen, der ligefrem støtter irakernes ret til at befri deres land for fremmede soldater, for at være noget i retning af landsforrædere.

Krigen, eller en side af den, foregår lige her, og unionen er ikke nede i Bruxelles, men lige her.

Til gengæld er modstanden mod Irak-krigen og det amerikanske felttog for verdensherredømme også global – og modstanden mod opbygningen af den europæiske union som en ny verdensmagt i det mindste kontinental, og føres overalt i Europa.

Modstanderne af krigen og modstanderne af Unionen og dens ny forfatning er også i høj grad sammenfaldende. Det kom plastisk til udtryk den 19. marts, 2-års-dagen for starten på den ulovlige krig mod Irak, der af den globale antikrigsbevægelse var fastsat som global aktionsdag. Men dagen faldt også sammen med et topmøde i EU, der skulle gøre status over de såkaldte Lissabon-målsætninger, eller 'Agenda 2010', halvvejs igennem forløbet, der skal gøre EU til verdens stærkeste økonomiske magt.

Krigsmodstanderne synliggjorde, at den globale modstand mod Irak-krigen ikke er det mindste svækket, men stærkere end nogensinde, og at antikrigsbevægelsen er levende og parat til at fortsætte konfrontationen med Bush's USA og det allierede slæng af krigsforbrydere.

Demonstrationen ved topmødet i Bruxelles blev også en del af den verdensomspændende protest mod

krigen, selvom den ikke var indkaldt under denne parole, men imod sider af det europæiske unionsprojekt. Krigsmodstanderne viste ikke bare deres protest mod den amerikanske krigsførelse, men også mod EU's accept af den amerikanske besættelse af Irak og en hel stribe EU-landes aktive deltagelse i den.

Samtidig var der antikrigsdemonstrationer i alle de EU-lande, som aktivt deltager i den ulovlige besættelse. Som Danmark.

KOMMENTAR

Den var organiseret af en række europæiske fagbevægelser som en 'fælleseuropæisk' demonstration mod 'Bolkestein-direktivet' (det såkaldte service-direktiv) og for 35-timers ugen og til forsvar for de 'sociale rettigheder'. Men den blev mere end det: den blev også en klar protest mod unionsforfatningen, som er sendt til folkeafstemning i en række lande, hvor unionstilhængerne ikke har kunnet undgå det.

Om det har været hensigten fra arrangørernes side, at demonstrationen skulle rette sig så klart mod unionsforfatningen og mod Irak-krigen, som den faktisk gjorde, er tvivlsomt. En række af de socialdemokratiske dominerede fagbevægelser har i al

fald ønsket at begrænse indholdet til de nævnte 'faglige' spørgsmål. De er tilhængere af unionen, men også presset af den voksende folkelige modstand mod den nyliberale og asociale politik, som forringer arbejdernes vilkår og sociale rettigheder. Derfor fabler de om en 'social union'. Men en virkelig 'social union' kan aldrig oprettes på det nyliberale grundlag, som er EU's og som igen fastslås i unionsforfatningen. Sammenslutningen af Europas kapitalistiske stater *kan ikke undgå* at være *asocial* og *reaktionær*. En virkelig 'social union' ville omfatte socialistiske stater – og det er et ganske andet projekt end den nuværende union, og et spørgsmål og et problem engang i fremtiden.

Krigsmodstand og Unionsmodstand er grundlæggende set det samme, to sider af samme kamp – nemlig kampen mod imperialismen, mod konkrete imperialismer. De udspringer af protesten mod dette menneskefjendske system, som myrder for profit og gør livet surt for alle arbejdere og for det store befolkningsflertal. Derfor er alle kunstige forsøg på at skille disse spørgsmål ad dømt til at mislykkes (hvad der ikke er det samme som at påstå, at alt skal blandes sammen i en konkret politisk kamp, og at der ikke er overordnede prioriteringer, der må skabes den størst mulige enhed omkring).

Krigsmodstand, unionsmodstand og kampen for arbejdernes rettigheder og sociale krav hænger uløseligt samme. Forsøgene på at adskille dem og isolere dem fra hinanden er grundlæggende set *splittelsesforsøg*., og splittelse er eurosocialdemokratisk politik.

Når arbejdernes enhed på dette grundlag opbygges – ikke bare i Danmark, men på tværs af grænserne – vil krigsmagerne og unionspolitikkerne komme ud i et stormvejr, de ikke drømmer om.

EU frygter borgerne

Midtvejstopmødet skulle behandle Lissabon-målsætningerne (Agenda 2010), men blev mødt af store folkelige protester. Unionsforfatningens skæbne er på spil.

For fjerde gang i træk viser en fransk meningsmåling ifølge avisen Le Figaro (28.03), at der er et flertal for at forkaste unionsforfatningen, når der skal afstemmes den 29. maj. 54 pct. siger, de vil stemme Nej, 46 pct. vil stemme ja.

Det bemærkelsesværdige er, at Nejsiden fortsat fører også efter, at EU's statsministre på deres topmøde måtte gå på retræte med liberaliseringen og meddele, at det asociale Bolkestein-direktiv (eller 'service-direktivet', som det hedder på manipuleret dansk) vil blive kraftigt modificeret.

Ministrene blev mødt af en massiv demonstration i Bruxelles på omkring 100.000 deltagere, som satte fjernelsen af dette direktiv i centrum for kravene. Den var indkaldt af en række EU-fagforeninger og sociale bevægelser som en 'fælleseuropæisk demonstration'. Der var deltagelse fra de fleste lande i Unionen, især de central- og østeuropæiske lande. Tilsigtet eller ej faldt den sammen med den globale antikrigsdag ved toåret for krigen mod Irak. Det blev også afspejlet i demonstrationen i Bruxelles.

Selvom statsministrene bedyrer, at 'social dumping' ikke er deres hensigt, og at direktivet vil blive lavet om (efter den franske folkeafstemning), viser protesterne, hvor upopulært det 'frie' asociale liberaliserede marked er blandt unionens arbejdende.

EU har afsat otte millioner euro, 60 millioner kr., til kampagnen for et Ja til unionstraktaten. Dertil kommer de midler, de nationale unionsregeringer afsætter – penge, der alle støtter eller favoriserer ja-siden.

Opinionsundersøgelser viser i øvrigt, at kun 11 procent af vælgerne i EU-landene har læst om forfatningen. Ikke læst forfatningen – men læst (hørt!) om forfatningen!

Luxembourgs EU-formand Juncker og kommissionsformand Barroso

Topmødet var egentlig tænkt som en triumferende midtvejsstatus for unionen i dens forsøg på at realisere 'Lissabon-målsætningerne' – Agenda 2010 – om at gøre den Europæiske Union til 'verdens mest konkurrencedygtige økonomi'. Det er de europæiske monopolers store plan for uahæmmet profitgevinst på bekostning af de europæiske arbejdere.

Det går imidlertid ikke særlig godt. Den økonomiske krise i kernelande som Tyskland har forhindret en hurtig økonomisk fremmarch – og den stadig mere udtalte folkelige modstand mod de nyliberale tiltag, som er kernen i Agenda 2010, skræmmer unionspolitikkerne. Den har blandt andet markeret sig kraftigt og vedholdende i Tyskland – og viste sig nu ved demonstrationen i Bruxelles som en fælles europæisk protest.

Topmødet blev en excersits i diplomati over for unionsborgerne: Delvise, men ret så uforpligtende tilbageslag; udskydelse af beslutninger; en sluterklæring, der nedtoner det nyliberale program til fordel for at understrege 'værdien' af den 'europæiske sociale model'.

Topmødet vedtog en typisk pragmatisk nødløsning vedrørende eurosamarbejdet – en såkaldt stabilitets- og vækstpagt, der fastsætter spillereglerne for det – og løsner for de skrappe krav til den økonomiske og finansielle politik, som bl.a. Tyskland alligevel ikke overholder.

I avisreferater hedder det, at stats- og regeringscheferne blev enige om to ting:

- Ja til et direktiv som helt og fuldt

åbner for et indre marked for tjenesteydelser

- Nej til nye regler, som vil kunne true den 'europæiske sociale model'.

At de to ting er i skærende modstrid, forhindrer dem ikke i at 'vedtage' begge. Og med hensyn til det forkætrede Bolkestein-direktiv undlod man at beslutte noget vedrørende det afgørende spørgsmål, nemlig om det skal være oprindelseslandets (f.eks. de østeuropæiske landes) regler, der skal være gældende ved udbud af serviceydelser over grænserne, eller 'modtager'-landets regler (altså om arbejdere skal følge f.eks. polske eller danske overenskomster).

Der blev også vedtaget nogle ændringer af 'Lissabon-strategien' – mest på det formuleringsmæssige plan – med mere vægt på job og vækst. I sluterklæringen blev nogle udtalt nyliberale træk tonet ned. F.eks. blev 'behovet' for at øge arbejdstiden og ændre pensions-systemerne blødt op. Der skal udarbejdes regler til gavn for virksomhederne, men nu skal erhvervslivet også udvikle den 'sociale ansvarlighed'.

Miljøet var også et ophedet emne. Det drejer sig om udledning af CO₂, det mest afgørende for den globale opvarmning. EU har tidligere opstillet klare mål for reduktion af CO₂-udledningen efter 2012, når den nuværende Kyoto-aftale udløber. I 2020 skal udledningen være reduceret med 15-30 procent, og i 2050 skal hele 60-80 procent være skåret væk. Disse måltal er mødt med skarp kritik fra monopolerne. Dansk Industri f.eks. tror ikke på, at det på nogen måde bliver muligt at få Kina, Indien og USA med på de ambitioner.

Adm. direktør i Dansk Industri, Hans Skov Christensen, erklærede til Børsen, at '*I så fald kan man godt glemme alt om, at vi skal blive en konkurrencedygtig region*'.

Så statscheferne opgav målet for 2050 – som en første indrømmelse til dansk og europæisk forureningsindustri.

Måske den Europæiske Union ikke bliver den førende økonomiske magt i verden år 2010. Den er derimod førende i bondefangeri og plat.

Det er folkene i stadig flere unionslande ved at indse.

EU-top tabte første runde om servicedirektiv

Massive protester har tvunget unionspolitikere på retræte om Bolkestein - 'servicedirektivet'

Det berygtede ”servicedirektiv” fra EU, der yderst passende har fået øgenavnet Frankenstein-direktivet – opkaldt efter en tidligere EU-kommissær Bolkestein – har lidt et foreløbigt skibbrud.

Direktivet har til formål at forringe lønnen for samtlige serviceansatte i EU ved at tilsidesætte nationale overenskomster på området til fordel for den lavestbydende. Direktivet vil betyde, at de europæiske arbejders vilkår kan blive undergraved af de løn- og arbejdsvilkår, som hersker i tredje verdens lande.

Banner, demonstrationer og faner fyldte igen Bruxelles, da 60.000 mennesker fra fagforeninger i mange forskellige lande drog igennem gaderne for at protestere imod EU's servicedirektiv forrige weekend.

Fagforeningerne fyldte godt op, med franske CGT og tyske IG Metal i spidsen sammen med store grupper fra de nye EU-lande, ATTAC og fredsbewægelsen. Også den danske fagbevægelse bakkede op bag demonstrationen imod servicedirektivet. Blandt andet opfordrede fagforeningerne i energisektoren alle medlemmer til at mobilisere internationalt.

Det er således ikke fagbevægelsens topsamarbejde i EU – EFS – der kan bryste sig af den midlertidige sejr. LO og deres partnere i de øvrige lande har kun fremført svage protester over for planerne. Når planerne har lidt et foreløbigt skibbrud, skyldes det ene og alene, at de titusinder af arbejdere fra hele Europa forrige weekend demonstrerede mod direktivet. De protesterede med rette imod, at konsekvenserne af direktivet ville betyde forringede løn og arbejdsforhold en blok. De europæiske arbejdere kan notere sig, at de har vundet første runde, men modellen er ikke taget af bordet, så der er grund til at være på vagt.

EU-formanden Jean-Claude Juncker har lovet at omformulere direktivet, så det ikke medfører social dumping, og EU-kommissionens formand, José Barroso, har garanteret, at det ny forslag vil respektere den europæiske sociale model.

På trods af disse to prominente personers ”garantier og løfter” er der ingen grund til at hvile på laurbærrerne. De samme udsagn blev nemlig ført til torvs, da det sidste forslag til servicedirektiv lå til behandling.

Den danske statsminister giver også udtryk for tilfredshed med beslutningen om at ændre direktivet:

- Vi er enige om, at det skal ske på en måde, hvor vi bevarer og beskytter den sociale model, vi har i Europa. Derfor vil servicedirektivet, som det nu ligger, blive lavet om, siger Anders Fogh Rasmussen.

LO i Danmark forsøger nu at omklare modstanden ved at erklære sig som konsekvente modstandere af forringelser på området:

- Det er uhyre glædeligt, at EU-topmødet nu har besluttet at trække de værste tidsler ud af servicedirektivet. Det betyder, at stats- og regeringslederne har lyttet til kritikken fra lønmodtagerne, og det er vi yderst tilfredse med, udtaler LO's næstformand Tine Auvvig-Huggenberger.

- I praksis betyder det, at alt arbejde, der udføres i Danmark, også i fremti-

den skal foregå på danske løn- og arbejdsvilkår. Det er nu slået fast med syvtommersøm, og det var det, vi gik efter, tilføjer hun på LO's hjemmeside.

Dagen før demonstrationen i Bruxelles deltog lønmodtagerorganisationen EFS i et socialt topmøde med EU's politiske ledere. Også her fremførte EFS-formand John Monks fagbevægelsens overordnede krav om, at direktivforslaget burde trækkes. Men han siger nu, at hvis løfterne fra EU's ledere holder, og hvis servicedirektivet ændres på de afgørende punkter, vil han ”sandsynligvis kunne leve med en mere spiselig udgave af Servicedirektivet”.

John Monks er her på kollisionskurs med EU's arbejderklasse, der ikke ønsker en ”mere spiselig udgave”, men kræver direktivet taget af bordet.

Mr. Monks er ikke den eneste, der allerede er ude med imødekommenhed over for et revideret direktiv, der forringer forholdene. Også lokale faglige topfolk forsøger allerede nu at forberede vejen med argumenter om, at forringelserne skal modstå presset fra illegal arbejdskraft:

- Vi vil ikke afvise tanken om et servicedirektiv, men vi må gardere imod spekulation i illegal arbejdskraft og forsøg på at trykke lønninger og arbejdsvilkår, f.eks. på miljøområdet. Vi har gentagne eksempler på, at danske firmaer groft har tilsidesat reglerne, siger formanden for HK/Privat Karin Retvig.

*Irak – to års krig og besættelse***Krigsmodstanden markerer sig**

De som påstår, at den danske krigsmodstand er svækket eller gjort tavs, har forregnet sig.

Den lever i bedste velgående og markerede sig med en stor demonstration i København 19. marts med adskillige tusinde deltagere og i demonstrationer i seks andre byer landet over.

I København startede demonstrationen ved den amerikanske ambassade med taler af Pernille Rosenkrantz-Theill (EHL) og Khaled Mustapha, faglig sekretær i Pædagogstuderendes LandsSammenslutning.

Khaled Mustapha, der er palæstenser og som barn selv har oplevet krig, påpegede, at uretfærdig vold og ulovlig besættelse avler modstand, og at freds kræfterne må støtte den irakiske modstand. Han understregede, at krigsforbryderne Bush og Fogh på et tidspunkt må og vil blive stillet til ansvar for deres kriminelle handlinger.

Den store demonstration gik derefter igennem byen, forbi Christiansborg og til Christianshavns Torv tæt ved udenrigsministeriet – fuld af kampråb, musik, bannere og paroler med krav om, at de danske tropper trækkes hjem nu, og at besættelsen af Irak ophører.

Fra demonstrationen i Odense

På Christianshavns Torv talte SF'eren Rachid el Mousti og den fængselsdømte whistleblower Frank Grevil, tidl. efterretningsofficer, som var med til at afsløre de løgne, den danske krigsdeltagelse bygger på. Talen blev hilst med stort bifald.

Se den på side 15.

Det blev også FredsVagten ved Christiansborg, som havde fredsaktivisten Ulla Røder som taler. Ulla Røders modige aktion ved krigens start huskes endnu, da hun gjorde et britisk Tornado-fly, som skulle til Irak, ukampdygtigt.

Om FredsVagten sagde Ulla Røder bl.a.:

"Vi er modpolen til krigsmagten – Allierede Magter Europa – modvægten til det enorme krigsmaskineri, der igen og igen starter ulovlige krige og overgreb på borgere rundt om i verden under dække af nye doktriner og selvopfundne nye behov for anvendelse af militær magt.

Konflikter og krige rundt omkring fortsætter. Vi fortsætter. Vi gir aldrig op. Vi går aldrig hjem, før vi får fred.

Fredsvagtens kulørte flag vajer i skyggen af den forstenede magt på borgeren. Fredsvagten er en daglig protest mod Danmarks deltagelse i USA's erklærede krig mod terror.

Fredsvagten er, hvor politikerne kan høre og se dem, hver eneste dag året rundt."

Jan Hoby, Landsforeningen For Socialpædagoger, afsluttede talerrækken.

Den danske presse er enig om at sige, der var 2.500 deltagere i København, mens udenlandske aviser beretter om 5.000.

Der afholdtes også demonstrationer i Odense, Århus, Aalborg, Randers, Silkeborg og Holstebro med 2-300 deltagere i de fleste.

Læs også Omar Dhahirs tale ved demonstrationen i Odense side 14

Folketingsaktivister for Byretten 10. juni

De fem fredsaktivister, der ved sidstebehandlingen i folketinget af et forslag om at forlænge den danske krigsdeltagelse i Irak den 25. november 2004 protesterede ved at kaste løbesedler og et fredsflag ned i folketingsalen, skal for Københavns byret den 10. juni.

De fem aktivister – heriblandt Ulla Røder og nærværende blads redaktør – har angiveligt overtrådt straffelovens §137, stk. 2 ...

"... ved i forening eller efter forudgående aftale ved larm eller uorden at have forstyrret en offentlig samling i

Folketinget, Rigsdagsgården, København, idet de fra tilhørerpladserne råbte og sang højlydt, ligesom de ... holdt et tørklæde med påskriften 'PACE' op som banner vendt mod salen, og ... smed propagandamateriale ud over Folketingssalen, hvilket medførte, at Folketingets samling kortvarigt forstyrredes."

Aktivisterne og deres advokat Bjørn Elmquist afviser påstanden og fremhæver, at de tiltalte søgte at forhindre folketingets flertal i at begå en forbrydelse mod international lov.

Antikrigsbevægelsen igen på gaden - verden over

*Den 19. marts –
toårsdagen for starten på
Bushs, Blairs og Foghs
ulovlige aggressionskrig mod
Irak – har verden over fået
antikrigsbevægelsen på
gaderne igen.*

Antikrigsbevægelsen er ikke blevet mindre end op til Irak-krigen. Der blev demonstreret i mindst 45 lande den 19. marts. Mange steder var demonstrationerne ikke begrænset til hovedstæderne eller hovedbyerne, men fandt sted spredt over landene. I USA alene f.eks. var der demonstrationer, aktioner og protester i mere end 700 byer.

En opgørelse efter kontinenter ser således ud.

I **Afrika** demonstreredes i Sydafrika og Ægypten.

I **Latinamerika** og **Caribien** i Argentina, Brasilien, Chile, Costa Rica, Haiti, Nicaragua, Mexico og Puerto Rico.

I **Asien/Oceanien**: Australien (mange byer), Bangladesh, Indien, Japan, Malaysia, New Zealand, Pakistan, Filippinerne, Sydkorea, Thailand, Vietnam.

I **Nordamerika** Canada (mere end 30 byer) og USA (mere end 700 manifestationer), indbefattet større demonstrationer i New York, San Francisco, Chicago, Los Angeles, Atlanta, Houston, Boston, Detroit og ved Fort Bragg ved Fayetteville.

Europa: Island, Baskerlandet, UK, Irland, Portugal, Spanien, Frankrig, Belgien, Norge, Danmark, Sverige, mange byer i Skandinavien, Finland, Schweiz, Østrig, Italien, Polen, Ungarn, Grækenland, Cypern, Tyrkiet – og også Tyskland og Tjekkiet.

Demonstrationerne var med andre ord næsten lige så udbredte, men ikke så massive som i perioden op til krigen. Til gengæld var de f.eks. i de krigsførende USA mere udbredte, så de også involverede lokalsamfund, som vender sig mod den fortsatte krig.

I de tidligere kolonilande i den tred-

Antikrigsprotest ved topmødedemoen i Bruxelles

je verden støttede demonstrationernes hovedparoler i det store og hele ubetinget den irakiske modstand. I de krigsførende lande lå hovedvægten naturligt nok på kravet om at afslutte besættelsen og trække de egne tropper hjem. Blandt deltagende grupperinger, der støtter dette krav, men ikke står på antiimperialistiske positioner, fremføres, at de skal erstattes med FN-styrker i en eller anden form.

Også i Sydeuropa var der en klar markering og initiativer fra organisationer, som støtter den irakiske modstand eller i det mindste retten til modstand.

Det særlige ved den europæiske aktionsdag var, at den faldt parallelt med en fagforeningsindkaldt al-europæisk demonstration mod EU's servicedirektiv (Bolkestein-direktiv) i Bruxelles. Denne store demonstration med 100.000 deltagere fra mange lande udtrykte også modstand mod krigen, men det var ikke dens hovedparole.

Der deltog over 100.000 ved antikrigsdemonstrationen i Rom og i London.

Verdensopinionen er fortsat massiv imod Irak-krigen, og demonstrationerne fordømte også USA's planer

om nye krige. Den folkelige modstand har tvunget en lang række regeringer i den svækkede krigskoalition til at trække tropperne helt eller delvist hjem. Senest har Berlusconi udsendt signaler om, at de italienske tropper skal trækkes hjem i løbet af 2005. Ukraine har begyndt en tilbagetrækning, som afsluttes i begyndelsen af 2006. Ungarn trak sine tropper ud sidste november, og Bulgarien har meddelt, det vil være ude i slutningen af dette år. Siden Spanien for et år siden trak sig helt ud, har 14 lande sendt deres styrker hjem, helt eller delvist. Danmark og UK er stadig undtagelser – trods massiv modstand i befolkningen..

Odense

EU-målsætning i krise

Den nyliberale dagsorden i EU - Agenda 2010 - er i krise. Arbejdernes modstand bare vokser ...

Den 19.marts marcherede 60.000 utilfredse arbejdere fra store dele af EU i Bruxelles' gader i protest mod EU's fortsatte overgreb på løn, arbejds- og levevilkår. Anledningen var EU's såkaldte forårstopmøde, der samtidigt var et halvvejsmøde for den såkaldte Lissabon-proces, hvorefter Agenda 2010 er den væsentligste brik.

Agenda 2010 har til formål at gøre "EU verdens mest konkurrencedygtige og dynamiske, vidensbaserede økonomi, baseret på social tryghed og holdbar udvikling". I en indskudt bemærkning kan man lige tilføje, at den samme formulering på besynderligste vis i den grad har sneget sig ind i Fogh Rasmussens målsætninger for den danske økonomiske udvikling.

Mens monopolernes EU ikke tillægger den sociale tryghed så stor en værdi, så er den første del af målsætningen aldeles afgørende. Det går blot ikke så godt. Derfor stod Agenda 2010 da også øverst på EU's dagsorden. Der er behov for drastiske indgreb, hvis EU-monopolernes drømme skal opfyldes indenfor perioden.

For at skildre hvor dybtgående problemer EU har for at nå målsætningerne, så kan *Kommunistisk Politik* passende referere til en analyse, som LO, der er en yderst varm EU-tilhængerorganisation, har fået lavet. Heri hedder det blandt andet:

"De strukturelle reformer i EU har ikke givet de ønskede resultater. Produktiviteten er i de seneste år halveret, og EU's vækst ligger nu under to pct.

Endvidere viser seneste rapport fra Kommissionens arbejdsmarkeds og socialafdeling, at der nu er 19,1 millioner arbejdsløse i EU, og at der er 68 millioner EU-borgere, der lever i fattigdom eller i fare for at ryge ud i fattigdom.

Lissabon-strategien er sat under et meget stort forandringspres. Næsten alle bedømmelser går på, at vi ikke når

*Fra demonstrationen i Bruxelles 19. marts
Oversættelse unødvendig!*

målene for 2010. Den nye kommission har derfor lagt en ny kurs for at nå målsætningerne.

Kommissionen lægger nu langt større vægt på den rene markeds, vækst og konkurrencepolitik. Strukturreformer, deregulering, arbejde længere og billigere synes at være kommissionens bud."

Det er rene ord for pengene: EU er i krise, når det gælder deres stormagtsdrømme om på mindre end fem år at blive "verdens mest konkurrencedygtige og dynamiske, vidensbaserede økonomi".

LO fornægter ikke sin ansvarlige rolle for at EU bør nå målene til år 2010: "Næsten alle bedømmelser går på, at vi ikke når målene.."

I LO-rapporten og analysen går den absolutte faglige toporganisation da heller ikke i brechen mod målsætningen; men begiver sig udelukkende ud i det ærinde om, hvordan det bedst opnås:

"De lande, der giver deres borgere en høj social sikkerhed er også de lande, hvor flest er i beskæftigelse", konkluderer rapporten.

- Vi har længe været sikre på, at det forholdt sig sådan, men nu kan vi leve sikker dokumentation, siger EU-konsulent i EU, Kim Knudsen, der er leder af LO's kontor i Bruxelles.

LO er sammen det europæiske faglige

samarbejde EFS enige med EU-kommissionen i, at "vi" (læs: erhvervslivet) har et overskud i samhandelen med den øvrige verden. I den henseende bekymrer det ikke Landsorganisationen, at EU's toldmure sammenholdt med den ekstreme støtte til industri og landbrugseksport holder den øvrige verden udenfor EU's marked, ligesom det for tredjeverdenslande i mange henseender ikke kan betale sig at producere egne varer til eget marked.

Uenigheden fremkommer ved, hvorvidt EU – ifølge LO - skal satse mere på en bæredygtig købekraft internt i EU-landene, der vil gavnes af højere sociale sikkerhedsnet, eller hvorvidt EU – som kommissionen mener – skal satse på yderligere udmarvning af EU-befolkningen kombineret med skærpet neokolonialisering af tredjeverdenslande.

LO lider dog af den opfattelse, at hvad der gavner den danske og EU-monopolkapital, vil i den sidste ende drøbe på degnen, så der er ingen trøst at hente fra den kant. LO står last og brast med monopolernes EU – som de altid har gjort.

Det vil være betydeligt klogere at satse på de 60.000 arbejdere, der i Bruxelles' gader slog til lyd for en helt anderledes radikal modstanderlinie.

Stor lønspredning i HK

Karen, ufaglært kvinde på Bornholm, må stadig tage til takke med 15.000 kr. om måneden, mens Kurt, grafisk ansat i København, oppebærer en bruttoløn på 30.000 kr.

Den "solidariske lønpolitik", der er varetaget af socialdemokratiske topforhandlere i årtier, har vist sig alt andet end solidarisk.

Det er en offentlig hemmelighed, at ligelønnen ikke – på trods af lovtæksten – er indført i praksis på det danske arbejdsmarked. HK er nok det forbund, der mærker dette tydeligst, men det er ikke det eneste felt, hvor der i HK hersker lønspredning.

Geografien sætter også sit præg på lønnen. Forskellen fra en HK'er bosiddende i Nordsjælland og en HK'er på Bornholm er på mere end 5.000 kr. om måneden. For København gælder en gennemsnitsløn på 25.425 kr. om måneden, mens den tilsvarende løn er 20.375 kr. på Bornholm. Det (bort)forklares med, at leveomkostningerne i Nordsjælland er højere end yderområder som Bornholm og Storstrøms og

Ringkjøbings amter.

HK trøster sig med, at de geografiske lønforskelle mindskes, fordi mulighederne for at pendle er blevet bedre og større, hvorfor virksomhederne i yderområderne er tvunget til at betale mere for at holde på arbejdskraften.

HK's lønstatistik afdækker også, at forbundet er et lønmæssigt meget sammensat forbund af højtlønnede udlærte grupper til de lavestlønnede ufaglærte grupper, hvor den første del tjener omtrent dobbelt så meget som den sidste. Lønstigningerne er således også tilfaldet de højestlønnede.

Mest er lønnen steget i HK/Privat, hvor hvert 4. medlem i dag tjener mere end 27.573 kroner om måneden. Bagefter følger de statslige HK'ere, hvor hver fjerde modtager over 23.870 kroner om måneden, mens der stadig er langt ned til de HK'ere, der arbejder i detailhandlen. Hver fjerde i HK/Handel tjener under 16.556 kroner om måneden.

Den af fagbevægelsen højt besungne "solidariske lønudvikling" er gået den stik modsatte retning. *-gri*

Mælken skummes

Hvis det står til Mejeribrugets Arbejdsgiverforening (MA), så skal 3.500 ufaglærte nøjes med tynd skummetmælk, mens de selv vil skumme den tykke fløde.

Forhandlingerne til en ny overenskomst brød sammen natten til skærtorsdag, hvilket hovedsageligt skyldtes, at MA krævede 65 mio. kr. retur, som de ansatte havde fået i taktregulering. Reguleringen er overenskomstmæssigt bestemt, og den aktuelle stigning, der skyldes, at 17.000 højere lønnede slagteriarbejdere er kommet ind i gruppen, som reguleringen beregnes af, er tilmed blevet stadfæstet af en højesteretsdommer i en faglig voldgift.

Herudover kræver MA en lønnedgang for chaufførerne på 7 kr. i timen samt indførelse af en startløn, der ligger 12 kr. under den nuværende. Det sidste element kan meget tænkes at være inspireret af de netop indgåede offentlige overenskomster, der opererer med en indslusningsløn, der kun udgør 80 pct. af den normale løn. Endelig rejste arbejdsgiverne også krav om indførelse

af en indslusningsløn, som lå 25 kroner under timelønnen. Det har naturligvis skabt røre blandt mejeriarbejderne:

- Arbejdsgiverne spiller utroligt højt spil og kom med helt urealistiske krav om økonomiske forringelser for vores medlemmer, inden de egentlige forhandlinger om overenskomsterne overhovedet kunne begynde, siger 3F's forhandlingsleder, næstformand i Den Grønne Gruppe Karl Mikkelsen.

Medmindre forligsmanden skrider ind, kan en konflikt for 3.500 ansatte 3F'ere på mejeriområdet være en realitet fra natten til fredag 1. april. Forligsmanden kan udskyde konflikten to gange to uger, hvilket i praksis altid finder sted. Hvorvidt de faglige forhandlere så modstår presset fra MA, må tiden vise. Desværre er det lige så gængs praksis, at de bøjer af. Det seneste eksempel på dette var i sidste måned, da 20.000 ufaglærte – også inden for 3F's grønne område – få timer efter forligsmandens udskydelse blev svinget af deres forhandlere.

Ekstraordinær kongres i LO

LO har indkaldt til ekstraordinær kongres den 11. juni i Odense for at træffe beslutning om en omlægning af den lokale LO-struktur. Den største ændring går ud på at nedlægge de nuværende LO-amter og regioner, som foreslås omlagt til i alt fem regioner.

Derved tilpasser LO sig ikke blot den ny kommunalreform, men også EU's planlægning for større regioner i hele EU – i god tid.

3f har rekord i medlemsflugt

På kun et år har det nye forbund 3f – Danmarks største – mistet 12.802 medlemmer. Antallet bringer 3f på en klar førsteplads blandt de 18 LO-forbund. Ved nytår talte 3f 337.783 medlemmer.

Som forklaring angiver forbundet, at flere folk tager højere uddannelse, flere ufaglærte forlader arbejdsmarkedet og større konkurrence om de ufaglærtes gunst – eller måske snarere deres kontingentkroner kunne man fristes til at tilføje.

3f trøster sig med, at forbundet sidste år forhandlede en milliard kroner hjem ved overenskomster:

"Det har givet genlyd og skaffet forbundet 800 nye medlemmer i de to første måneder af 2005", skriver fagbladet 3f.

Ingen faglige rettigheder i Irak

Faglige rettigheder for irakiske arbejdere er stadig en by i USA. Selvom det snart er to år siden, den amerikanske besættelseskoalition fjernede Saddam Hussein, så opretholder den amerikanske administration og den midlertidige irakiske regering stadig de fagforeningsfjendske love.

De irakiske arbejdere har eksempelvis ikke ret til at strejke, oplyser forbundet 3f, der opfordrer den danske regering til at forbedre forholdene.

Odense RØD 1. MAJ 2005:

MOD BUSH, FOGH OG EU!

-TRÆK DE DANSKE TROPPER HJEM NU!

Sådan lyder hovedoverskriften for Rød 1. Maj i Munke Mose i år, fortæller Henning Paaske Jensen fra Arbejderpartiet Kommunisterne og talsmand for Rød 1. maj komiteen.

- Med RØD 1. maj 2005 ønsker vi at sætte hovedfokus imod krig og imod EU, i en stadig farligere international situation, der er direkte forbundet med angreb på de sociale vilkår herhjemme, siger Henning.

- Vi ønsker at styrke den aktuelle modstand imod USA's krig mod Irak og i det hele taget deres kamp for verdensherredømme og sætte en stopper for dansk krigsdeltagelse og vi ønsker at styrke modstanden imod monopolernes EU og gøre vores til at det bliver et Nej til unionstraktaten når den kommer til afstemning i september. EU er for os ubrugelig og kan ikke benyttes som modvægt til USA. Tværtimod betyder en ny traktat yderligere millitarisering af EU og øget klassekrig med sociale forringelser

Blandt talerne i år er der Omar Dahir, dansk/iraker, Rina Ronja Kari fra

Rød 1. maj i Munkemose er det største fynske arrangement på maj-dagen - og større end de socialdemokratiske klassesamarbejdsmanifestationer

Folkebevægelsen mod EU, Samer Rahman palæstinenser, Lasse Nørbo DKU, samt en repræsentant for APK, Arbejderpartiet Kommunisterne.

På Rød 1. maj opstiller forskellige organisationer på venstrefløj samt folkelige organisationer boder med deres materialer

RØD 1. MAJ i Munkemose Odense har i de næsten 20 år, den er blevet afholdt, udtrykt en klar politik for for-

ening af venstrekræfterne imod sociale forringelser, imod EU, krig og reaktion. Repræsentanter for den kæmpende bevægelse kommer her til orde.

Med op imod 10.000 deltagere ikke mindst unge er det langt det største arrangement i Odense.

Det er et direkte modstykke til den socialdemokratiske faglige 1. maj som ikke mangler økonomiske midler og forsøger at fastholde illusionen om

MASSIVE SUPPORT PARTY!!!

- støttefest for maleraktivisterne 15. april

Støttefest i 3 etager i Ungdomshuset, Jagtvej i København, for at samle penge ind til de to aktivister, der smed rød maling på Anders Fogh og Per Stig Møller i forbindelse med Irak-krigen.

De to aktivister er blevet idømt en erstatning på ca. 200.000 kr. og derfor er der nu en mulighed for at give et bidrag imens du har det sjovt.

3 etagers Massive Support Party, med nogle af byens svedigste Hip-Hop, Ragga/Dancehall og Elektro DJ's og Soundsystems, samt et par livebands.

Program:

**Eftermiddags arrangement fra kl 17
Annemarie Helger og venner**

Musik:

RubA'Dub

Organiseret Riminalitet

Ras Money

Universal Soundsystem

Ole D og Per V

DameUlove

MHM ONE

All Prophet Sound

Looney Teknix

DJ CARS10

Miraculix Galarsystem

DJ MixMas & DJ Bambino

Skvulp præsenterer junglefest i kælderen feat:

Nico Defrost

Ane

1.maj i København

... vil ligesom de øvrige år finde sted i Fælledparken ved indgangen fra Trianglen, bag Frimurerlogen.

Ungdommens centrale rolle på pladsen og i arrangementet vil på linie med sidste år blive gentaget; men med nye overraskende momenter.

Derudover vil pladsen blive udvidet med repræsentation af forskellige organisationer og bevægelser, der understreger det politiske grundlag. Der vil til lejligheden også være et "antiimperialistisk telt", der giver plads til mange antikrigsorganisationer og bevægelser. Mange af disse vil også kunne høres fra talerstolen.

Programmet ligger for nuværende ikke endeligt fast; men bl. a. vil *Highway Child* samt *Marie med band* underholde musikalsk.

socialdemokratiet som redningsplanke - slører deres accept af EU, krig og besættelse.

Det er her de socialdemokratiske eksministre kommer til orde. Det er også her Enhedslisten og SF og SFU igennem de sidste mange år tilsluttet sig.

Men i år har SFU besluttet i stedet at stille med bod ved Rød 1. maj i Munke Mose, fortæller Henning Påske.

The Seducers
Melk DJ's
DJ Abekat
Andreas Bennetzen

Guarana PowerBar + overraskelser

Spøgelseser

"Et spøgelse går gennem Europa – kommunismens spøgelse."

Således startede Marx og Engels "Det kommunistiske manifest", februar 1848. Spøgelset skræmte – og skræmmer stadigvæk – den herskende klasse, som i tide og utide har travlt med at erklære klassekampen og marxismen for død.

Alligevel dukker kommunismens og marxismens tanker frem i alle mulige borgerlige og reaktionære medier – blot for igen at blive erklærede for døde og borte. Man skal lede længe efter så mange og grundige bisættelser eller begravelser, som når det gælder kommunismens og marxismens tanker og visioner. Det nærmer sig jo ligskænderi; - hvis det altså ikke lige var fordi, at tankerne eller visionerne stadig lever.

Selv en socialdemokratisk formandskandidat har haft travlt med at profilere sig med udsagnet om, at klassekampen er vendt tilbage. Man kunne tro, at Frank Jensen havde set lyset: "Der eksisterer stadig urimeligheder, sociale modsætninger og uretfærdigheder"!

Hvilket skarpsyn af en socialdemokrat, hvis parti i et århundrede har begravet klassekampen og begivet sig ind på klasseforsoningens vej. Tag det nu blot roligt. Frank Jensen mente det ikke så alvorligt:

- Efter fire år med socialdemokratiet ved regeringsmagten vil urimeligheder, uretfærdigheder og sociale skævvridninger samt klassekampen igen være pist væk borte!

Man kan undre sig over, hvordan Fogh Rasmussen med mindre end fire år ved roret har været i stand til at grave alt det op, som Socialdemokratiet – som monopolkapitalens foretrukne regeringsparti siden 1945 – havde begravet så grundigt, at spøgelseset slap ud på den anden side af Jorden. I samme moment kan spørge, hvor det dukker op, når Frank & Co. har begravet det endnu en gang.

Disse gravrøvere, ligskændere og

gravere har det ikke så let med Marx og kommunismen. De har det tifold bedre med et andet spøgelse: Stalin.

Ham er de slet ikke interesseret i at begrave. De ynder at trække ham frem – eller op – og iklæde ham tyranniske gevandter, og det i en samtid, hvor Hitler erklæres for blot "at være et menneske".

Da jeg forleden passede mit fritidsjob som butiksekspedient i Oktober Bogbutik & Galleri på Islands Brygge i København, dukkede Thorbjørn op for at varme sig over en gratis kop kaffe og hyggesludder. Vi havde truffet hinanden mange gange tidligere, men aldrig haft tid til at sludre. Thorbjørn orienterer sig i forhold til hele venstrefløjen og kan godt li' at stille nærgående spørgsmål med dybde i, så snakken faldt hurtigt på Josef Stalin, idet jeg jo som APK'er måtte stilles til ansvar for den væsentligste brudlinie mellem Thorbjørn og APK.

Problemstillingen kunne gribes an ved en stor historisk og ideologisk diskussion, som er yderst relevant og lærerig, eller tackles med et modspørgsmål i situationen:

- Du kender APK som de eneste erklærede stalinister i Danmark, vores politik, ideologi og metoder. Hvad er dine kritikker af os som Stalinister?

Thorbjørn, som fortrinsvis kender os fra fredsbevægelserne, havde hovedsageligt kun lovord til overs for APK. Vi mindedes, hvordan APK havde støttet Fredsvagten fra første dag i modsætning til de erklærede fra DKP/ML og KPID, som i årevis har ligget i samlingsbestræbelse, der måske fortegner sig i det uvisse. Deres politik og metoder var lige præcis, hvad Thorbjørn opfattede som stalinistiske. Han brød sig ikke om dem.

Da vi på vej ud af døren trykkede hånd, erklærede han på sin egen måde, hvor sympatien ligger:

- Hvis jeg skal vælge mellem at blive formand for SF og kaffebrygger hos jer, vælger jeg det sidste. Reno

“Man ville være med-skyldig, hvis man ikke gjorde modstand mod løgnen, mens det endnu er muligt at komme til orde.”

- Ordene er Hans Christian Scherfigs, 1905 til 1979, KOMMUNIST, kunstmaler, forfatter, anmelder og satirisk samfundsrevser af rang.

Ytringsfriheden er sikret i Danmarks RIGES grundlov, man enhver af dette blads læsere ved, at den ikke er reel, kun formel, et tyndt lag fernis, der skal få det borgerlige såkaldte demokrati til at skinne ved festlige lejligheder, for i en efterfølgende paragraf i samme De RIGES grundlov knæses ejendomsrettens ukrænkelighed - retten til kapitalen, trykkermaskinerne, Papiret tryksværten, lyslederkablerne, tele-, radio-, og tv-masterne, der er en forudsætning for at ytre sig, så man bliver hørt.

Den fri meningsdannelse i det danske borgerlige demokrati, er et meningsmonopol for et fåtal af kapitalister, der konsekvent bruger monopolet, ikke til at sprede oplysning og viden -

Formålet er heller ikke at sælge meninger, men mangel på samme, så folk lettere forvirres. Eller som Scherfig selv udtrykte det: “Den har ligegyldigheden som formål. Den passive, lydige, ligeglade borger.”

Hans Scherfig på Arbejdermuseet

Arbejdermuseet vil blive fyldt med Hans Scherfigs satiriske og politiske billeder samt hans rejsebilleder fra USA og de tidligere socialistiske lande.

På 100-årsdagen den 8. april udgiver Arbejdermuseet desuden sammen med Sophienholm - der samtidig viser en udstilling med hovedvægt på Scherfigs jungler og savanner - en rigt illustreret bog om kunstneren. Bogen vil Være på 176 sider og vil koste 178 kr.

Udstillingen på Arbejdermuseet har åbent
8. april - 20. juli, alle dage 10-16 (dog lukket 23-26 juni).
Foreningen Oktober vil arrangere en guidet tur i begyndelsen af juni.

Hans Scherfig 100 år

Af BC Andersen

lytte og læse kritisk, og han bekæmpede den alt sig omgribende amerikansk-imperialistiske kulturpå-virkning.

Men om modstanden stod mod det nazistiske tusindårsrige, EU, NATO, religiøse dommedagsprofeter, sellerispisende barfodsapostle eller andre menneskefjendske socialdemokratiske anti-kommunistiske basunister, var pennen Scherfig førte marxistisk og skarp. Han forsvarer det menneskelige, det som fornædres, forvrænges og forkrøbles af det kapitalistiske system.

“Det forsvundne Forår” fra 1940 opdrager det borgerlige samfund latinskoledrene til gode samfundsnyttige borgere - forvandlede individer, fulde af tåbelighed, falskhed og hykleri - for kun som sådanne kan det borgerlige klassesamfund bruge dem. De kan virke komiske, afskysvækkende, ja ligefrem psykopatiske. Men der er ikke noget had, eller bittert i Scherfigs skildring og menneskesyn. Hans skildring er i høj grad Socialistisk-realistisk.

“Idealister” fra 1943, men først udgivet efter befrielsen i 1945, er én stor udlevering af det borgerlige samfunds totale åndelige degenerering, og Scherfig tager denne degeneration under “kærlig” behandling - okkultisme og al slags borgerlighed er en yndlingsaversion hos Scherfig, og hans pen

spidder psykoanalytikere, spiritister, åndemagere og sellerispisende barfodsapostle, der alle vil frelse verden ud fra hver deres mirakel evangelium.

En vanvittig og absurd vittig roman om spekulationen i Treenigheden af hovedløs idealisme, menneskelig tåbelighed og grov kapitalistisk udnyttelse, der føres videre i “Frydenholm” fra 1962, hvor mange af disse idealistiske menneskefiskere genfindes i den halvt dokumentariske bog om værnemageri og korruption, og arrestationen af de danske kommunister i 1941, hvor Scherfig selv endte bag pigtråd og tremmer.

Som grundlag bygger alt, hvad Scherfig skrev, på faktiske og aktuelle forhold. Det gælder også hans roman “Skorpionen” fra 1953, om den såkaldte edderkop-affære, der skarpsindig og vittig, som altid hos Hans Scherfig er sat på spidsen.

- en stor sortbørs og politikorruptions skandale ned tråde bagud til besættelsestiden med dens stikervirksomhed, politiets slikken besættelsesmagten i røven, og involvering i gangsteruvasen - en skandale der, hvis det ikke havde været for Scherfigs roman, for længst ville være glemt.

“Den forsvundne Fuldmægtig” fra 1938 skildrer Scherfig det unyttige ministerielle nusseri og det Ørkesløse borgerlige vaneliv gennem Fuldmægtig Amsted, der er ansat på livstid som embedsmand i Krigsministeriet.

Amsted har hele sit liv reguleret efter det borgerlige samfunds normer og moralbegreber: — fast gage, en præsentabel kone, en velopdragen søn, et trygt hjem ned nobel stue, nips og kultur, social stilling, de rette politiske meninger, der nu forventes af en mand i hans position. Han er mønsteret, alle tidligere og kommende embedsmænd og akademikere er skåret over - opdraget, fra barns ben af, til at fungere i det borgerlige klassesamfund - passiv, lydige, ligegyldige.

Men Scherfig laver rav i den. Han lader Amsted få opfyldt en indre drøm, han har bevaret. Gennem en gammel kammerats selvmord skifter Amsted identitet. Amsted, Fuldmægtig i Krigsministeriet, er død og borte. Han kan nyde friheden i en andens navn.

Men embedsmanden Amsted kan ikke bruge friheden, den er besværlig og gir’ utryghed. Han finder først ro, da han dømmes for et mord han ikke har’ begået, og ender bag mure og tremmer.

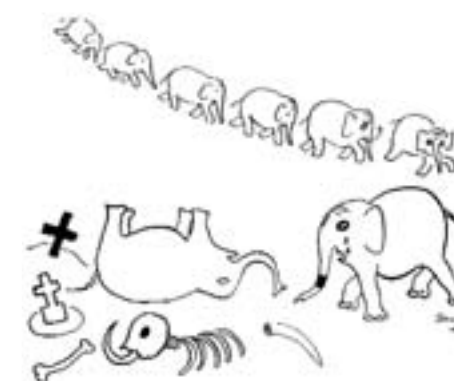
“Han har nået sit mål. Sikkerhed og tryghed. Orden og regelmæssighed. Han er her på livstid. Han kan se fremtiden tillidsfuldt i møde. Han er

Tegninger og pjeceomslag fra 30’erne af Hans Scherfig

pensioneret. Der er intet i hans tilværelse, som ikke nøje svarer til de idealer, der i hele hans liv blev foreholdt ham. Forældre og skole og universitet har forberedt ham til dette liv. Det er ikke alle fanger, der er så tilfredse som Teodor Amsted. De er urolige mennesker. De har ikke fået hans gode opdragelse. De er ikke blevet forberedt til dette liv gennem mange, mange år. De har ikke nydt hans skolegang. De har haft for megen fantasi. De er uharmoniske og uborgerlige.”

Hans Scherfigs forfatter- og skribentvirksomhed, fra han debuterede med kriminalfortællingen “Den døde mand” i 1937 og frem til hans bortgang i 1979 er omfattende og rig - et ARSENAL, af oplysninger, viden, underholdende samfundskritik og barsk satire, vi kan bevæbne os fra, så vi i dag, 100 år efter hans fødsel, gennem de valgte ord han skrev, kan lade det komme til handling og styrte den rå kapitalmagt, han bekæmpede som KOMMUNIST og kunstner med stort K.

USA er ved at opleve sit største historiske nederlag

Af Omar Dhahir

Tale ved Nej til krigs demonstration i Odense på toårsdagen for starten på aggressionskrigen mod Irak 19. marts 2005

Kære venner,

På dette tidspunkt for to år siden oplevede vi et chok, da ondskabens imperium, på trods af millioner af menneskers modstand, udløste sit brutale krigsmaskineri mod et fredselkende folk. Den begivenhed markerede et alvorligt vendepunkt i menneskehedens historie. Det blev klart for os alle, at terrorisme nu havde en international røverisk karakter og blev begået på statsniveau mod et land, som har været et stiftende medlem af FN.

På dette tidspunkt for to år siden var vi meget bekymrede for krigens konsekvenser for den civile befolkning, som oven i købet havde været under amerikanske og britiske sanktioner i 13 år. I dag er mange af os faldet til ro. Det værste er jo overstået. Irak er blevet efterladt i ruiner, hundreder af tusinde af mennesker ligger begravet under huse og moskeer i Falluja og andre irakiske byer; tusinder af irakiske kvinder er blevet voldtaget af USA's og de allieredes befriende og demokratiserende tropper; tusinder af mænd, kvinder og børn er blevet og bliver stadigvæk udsat for tortur i Abu Ghraib-fængslet og andre besættelsesfængsler. Der er ikke noget at bekymre sig for.

For at ridse op skal vi huske, at den påståede grund til krigen var, at Irak var i besiddelse af masseødelæggelsesvåben og dermed udgjorde en trussel mod USA. Men USA, og nu ved vi – takket være den samvittighedsfulde og modige Frank Grevil – at også vores regering udmærket vidste, at Irak ikke havde masseødelæggelsesvåben. For at dække over den løgn gik røverne kort efter besættelsen af Irak i gang med at reklamere for demokratiseringen af Irak

Jeg vil på det irakiske folks vegne sige tak til Bush, Blair, John Howard

og de andre falske demokrater for, hvad de har gjort for det irakiske folk.

Det er et folk, som for 30 år siden afskaffede analfabetismen helt, men i dag er 50 % af dets børn holdt op med at gå i skole. Mange af disse børn skal arbejde for at forsørge deres familier; andre bliver kidnappet af mafiaer og solgt til slaveri.

Det er et folk, hvis kvinder for tredive år siden udgjorde 50 % af landets arbejdsstyrker, men i dag er de helt uden for arbejdsmarkedet på grund af, at arbejdsløsheden i landet er nået op på 70 %.

Det er et folk, der for tredive år siden havde en sekulær stat, der indførte lovgivning til fordel for kvinderne, men i dag er dets kvinder blevet underlagt både besættelsens og religiøse leders undertrykkelse.

Det er et folk, der for tredive år siden afskaffede mange af de kendte sygdomme i verden, men som i dag lider under de mærkeligste sygdomme forårsaget af amerikanernes anvendelse af uran og andre avancerede våben – og de mangler medicin.

Det er et folk, der besidder verdens andenstørste oliereserve, men som i dag må stå i kø i over 24 timer for at købe 10 liter benzin til den højeste pris i hele verden.

Det er et folk, hvis land kaldes *Landet Mellem De To Floder*, men i dag mangler de rent drikkevand.

Det er et folk, der allerede i 1950'erne havde elektricitet i de fjerneste landsbyer, men i dag lever i mørke.

Det er et folk, der aldrig har kendt til terrorisme, men i dag kan dets unge finde på at gøre sig selv til selvmordsbomber.

Det korte af det lange er, at demo-

krati er indført på høj skala. Intet andet land har nogensinde nydt så meget demokrati, som irakerne i dag nyder under denne hellige besættelse! Det irakiske folk takker krigsforbryderne for alt dette, ikke fordi de er glade for dette, men fordi krigsforbryderne har åbnet det irakiske folks øjne for sandheden, at demokrati, der kommer fra USA er en giftig vare. Amerikansk demokrati betyder ikke andet end drab på de uskyldige, tortur, voldtægt, løgn, bevæbnet røveri – det er kort og godt en skændsel. Det irakiske folk siger NEJ TAK til dette demokrati.

Kære venner,

Flere generationer af de europæiske folkeslag har siden 2. verdenskrig måttet have dårlig samvittighed over, hvad Nazityskland gjorde mod jøderne. Tænk på, hvad de næste generationer må gøre, når de finder ud af, hvad deres fædre eller forfædre gjorde mod 25 millioner irakere. Amerikanerne og de europæiske demokratier har destrueret alt, hvad det irakiske folk byggede i et helt århundrede, og har røvet irakernes materielle og kulturelle rigdomme. De har ligeledes dræbt millioner enten ved økonomiske sanktioner eller direkte ved at skyde dem i deres byer og moskeer.

Men for de næste generationer i Vesteuropa vil det ikke kun dreje sig om dårlig samvittighed. Den dag, verdensbefolkningen formår at oprette en retfærdig verdensorden, vil irakerne kunne kræve krigserstatninger. Da vil de næste generationer i Europa mærke det bedre, og de vil sige om disse krigsforbrydere, hvad vi i dag holder os tilbage fra at sige.

Kære venner,

For to år siden samledes rigtig mange mennesker her for at udtrykke modstand mod krig og besættelse. I dag er vi ganske få. Det er, ligesom folk ikke længere tror på, at de demokratiske midler – demonstrationer, protester o.l. – virker og kan ændre noget ved krigsforbryderens vilje.

Frank Grevils tale til demonstrationen i København

Gode venner!

Det er i dag to år siden, Irak blev angrebet af en amerikansk ledet koalition.

Der var stor forvirring om, hvad den sande begrundelse for krigen var.

Vi ved, at USA er verdens mest energiforbrugende stat, og at adgang til billige energiråstoffer spiller en stor rolle for USA's udenrigspolitik. Man kan sige, at adgang til billige energiråstoffer er USA's udenrigspolitik.

Den officielle begrundelse for krigen var Iraks påståede programmer for masseødelæggelsesvåben og Iraks manglende samarbejde med FN's våbeninspektører.

I dag ved vi, at det var USA, der bragte inspektionerne til ophør på et tidspunkt, hvor de syntes at frikende Irak. Få dage senere kom krigen.

At USA fører krige over hele kloden, er ikke noget nyt. Det nye var, at lille Danmark denne gang var med.

Jeg var selv – uden at vide det – en del af propagandamaskinen.

For præcis ét år siden blev jeg bortvist fra Forsvarets Efterretningstjeneste, fordi jeg havde ydet mit lille bidrag til at vise offentligheden – jer – hvad Anders Fogh Rasmussen vidste om Irak. Det er jeg senere blevet idømt en fængselsstraf for.

Hvor meget ved vi så i dag? Vi ved, at Anders Fogh Rasmussen ikke bekymrede sig om, hvad Forsvarets Efterretningstjeneste vidste og ikke vidste. "Åbne kilder", lyder mantraet.

Vi har gentagne gange hørt Anders Fogh Rasmussen og Per Stig Møller sige, at det hele drejede sig om Iraks påståede masseødelæggelsesvåben. Efter krigen ved vi, at Irak ikke havde masseødelæggelsesvåben.

Nu spiser Per Stig Møller os af med forklaringer om, at Saddam Hussein var en brutal diktator, og at det var godt, verden slap af med ham. Det er for billigt!

Vi står i dag i en situation, hvor et – lille – flertal i Folketinget med næb og klør modsætter sig en åben undersøgelse af beslutningsprocessen bag Dan-

marks deltagelse i et muligvis ulovligt angreb på en anden stat.

Det er det samme flertal, der vedtog krigen for to år siden.

Hvordan kan vi danskere leve med, at så vigtige beslutninger som krig eller ikke krig træffes bag lukkede døre, mens den efterfølgende debat i Folketinget bliver en farce, fordi beslutningen er truffet på forhånd, og flertallet er sikret?

Hvilken selvstændig stat vil USA angribe næste gang?

Har Anders Fogh Rasmussen allerede givet USA tilsagn om, at Danmark vil deltage næste gang? Hvornår oplever vi Folketinget blive inddraget i beslutningsprocessen?

Vi danskere bryster os af, at Danmark er verdens mest demokratiske stat. Det er ét stort selvbedrag!

Og sidst, men ikke mindst: Hvornår holder Anders Fogh Rasmussen og Per Stig Møller op med at lyve?

Vi ved i dag, at Anders Fogh Rasmussen og Per Stig Møller bestilte et responsum hos udenrigsministeriets juridiske kontor om, hvorvidt de ville kunne forlanges udleveret til retsforfølgelse ved krigsforbryderdomstolen i Haag.

Juristernes svar lød, at en udlevering ville kunne forhales i årevis. At der ikke var nogen reel risiko.

Hvem er det, der leder Danmark i dag? Er det hårdkogte kriminelle?

Kan vi vente, til historien fælder sin dom? Eller må vi få sandheden nu?

Originaltekst: CensurNyt

Dette skal ikke bekymre jer. Det irakiske folk er nået frem til den samme overbevisning. Det irakiske folk har bare ikke opgivet og har fundet sin egen måde at gøre modstand på. I husker nok, at vi i starten af den kriminelle krig for to år siden kun hørte om en lille havneby, Um Kasr, der gjorde modstand mod røverne. Hvad sker der i dag? Hvor mange navne på irakiske byer er blevet kendte over hele verden? Skal jeg minde om nogle af dem? Falluja, Ba'quba, Buhruz, Al-Anbar, Ramadi, Samarra, Nejef, Balad, Kirkuk, Tikrit, Baiji, Mosul, Tellefer, Shirqat, Basrah, dødens trekant, Hilla, Bagdad, den grønne zone.

Husk altid på, at besættelsesmagterne fører en mediekrig mod det irakiske folk og dets heltagtige modstandsbevægelse, således at verden kun hører om en brøkdal af den modstand, der finder sted i Irak. I må spørge de eksperter, der holder øje med udviklingen på markedet for lejesoldater. Aldrig nogensinde i menneskehedens historie har der været så stort et efterspørgsel efter lejesoldater. Prisen er blevet himmelhøj, men kun de helt håbløse og desperate kan finde på at tage den risiko, der er forbundet med at være med til at ydmyge det irakiske folk. Irak er forvandlet til et helvede for besættelsesrøverne.

Og vi i dette fredelige land, som ikke kun tager os af menneskers, men også af hundes og kattes rettigheder og velfærd, skal for alvor stille os selv dette spørgsmål:

Hvorfor befinder vores soldater sig i Irak og deltager side om side med lejesoldater og amerikanske og britiske besættelsesrøvere og psykopater i at ydmyge og torturere det irakiske folk? Hvor er de danske værdier, som vi døgnnet rundt taler om, når vores land er med i det hidtil største internationale bevæbnede røveri i menneskehedens historie?

Vi kan være helt sikre på, at USA er ved at opleve sit største historiske nederlag i Irak. Den dag, hvor besættelsesrøverne bliver smidt ud af Irak, er meget nær, nærmere, end hvad krigsforbryderne bilder sig ind. Selv Berlusconi har fattet det.

Vi skal ikke lade nogen ofre dansk blod for at redde røverne. Vi har ingen interesse i at se danske soldater bliver slået ihjel. Vi skal have vores soldater hjem nu.

Den lille dreng og den kloge minister

*Et moderne eventyr
af Ole Bloch*

H. C. Andersen fylder 200, og den kommercielle fejring hænger alle ud af halsen. Men dette Andersen'ske eventyr blev læst op ved demonstrationerne på toårsdagen for starten på den ulovlige krig mod Irak i Odense og Silkeborg. Og det er ganske vist ...

Der var engang en minister, som var så klog, at han kunne undvære hovedet. Han beholdt det dog alligevel, men det havde ingen forskel gjort, om han havde mistet det, thi hans fingre kunne af sig selv skrive love og paragraffer, der var så kunstfærdige, at intet levende menneske kunne forstå dem.

- *Se, det er dog en dygtig minister,* råbte kongen. - *Ham må jeg have til statsminister.*

Og så blev ministeren udråbt til statsminister.

Kongen og hele hans hof boede i et mægtigt slot med to prægtige tårne. Slottet var bygget af ædelstene fra alverdens riger og lande, og tårnene beklædt med de skønneste diamanter og guldamuletter, som funkledede og lyste som små sole helt ud til verdens ende.

Og her, ved verdens ende, gik en lille dreng rundt på bare fødder i ørkensand med sit gedekid. Han var fattigt

klædt, for hans far var død, og nu havde han kun sin søster og sin mor til at passe på sig. Han ledte efter mad til sin mor, der var syg og lå hjemme i den lille hytte, hvor de boede. Så fik han øje på lyset fra kongens tårne, og han rakte ud efter det, for det skinnede så ganske vidunderligt.

- *Gid jeg dog blot havde én eneste af de prægtige diamanter,* sagde drengen til geden. - *Så ville jeg bytte den for mad og medicin til min mor.*

Men der var alt for lang vej til diamanttårnene, og om aftenen måtte han vende hjem til sin mor og søster med en tørret daddel og lidt mælk fra geden, for det var alt, hvad der var at finde i ørknen.

I en oase sad to gribbe, som havde hørt, hvad drengen sagde. De så mod lyset fra kongens tårne, og diamanterne spejlede sig i deres øjne. Så lettede de og fløj den lange nat mod lyset, over ørkener og bjerge, over have og søer, for de var helt blændet af de funkledede diamanter.

Om morgenen vågnede kongen i sit slot af et frygteligt mareridt. Han havde drømt, at de prægtige tårne var forsvundet, og nu styrtede han ud på bal-

konen for at se efter. Jo! De stod der! Men netop da nåede gribbene frem.

Den ene grib fløj mod det tårn, hvis diamanter lyste som en lille sol. *Piv-pang, bing-bang,* ramte den tårnet, der splintredes i tusind stumper. Diamanterne fløj til alle sider, ja, nogle af dem røg så langt, at de landede helt ude i ørknen. Netop da fik kongen øje på den anden grib. *Rish-rash, kris-kras,* sagde det, og så lå også det andet tårn i tusind stykker.

Kongen var helt forskrækket og kunne ikke sove i to dage og to nætter, for han elskede sine diamanter højere end sine egne børn. Og nu var han bange for, at han skulle blive fattig, så ingen mere ville agte og ære ham.

Du husker nok den kloge statsminister? Nu måtte han trøste sin konge.

- *Af krig bliver man rig,* sagde han. Og det var så smukt sagt, at flere i hoffet dånede og måtte vækkes med kamfer. Men skriverkarlene havde allerede skrevet ned, hvad ministeren sagde, og sådan blev det: Kongens soldater måtte i krig, så kongen kunne blive rig.

- *Ned med statsministeren!* råbte folk i hele verden. - *Ned med krigen!*

Men de råbte ikke højt nok, for den gamle konge var tunghør, så han troede, at de råbte: - *Hurra for krigen!*

Nu gik soldaterne, et-to, et-to, rask

af sted ud i den vide verden.

- *Hvor skal vi hen?* spurgte generalen.

- *Vi skal fange Fanden og frelse verden*, råbte den kloge minister, så alle kunne høre det. - *Hvor der er guld og olie, der bor Fanden i et hul i jorden.*

Og så gik de mod ørkenen, for der vidste man, at der var guld og olie. Overalt ledte soldaterne efter Fanden, men man fandt ham ikke. Kun olien kunne man finde.

- *Så må vi nøjes med den*, sagde den kloge minister.

Men nu ville folk rundt om i verden, at man skulle fange Fanden, som ministeren havde lovet. Snart mødte soldaterne den lille dreng, der gik omkring i ørkenen for at finde mad til sin mor.

- *Hvad vil I?* spurgte drengen.

- *Frelse dig og dine fra Fanden, så du ikke skal være bange*, sagde soldaterne. - *Han skulle bo i et hul i jorden.*

- *Jeg har ikke set ham*, sagde drengen. - *Og jeg er ikke bange. Om dagen skinner solen og om natten stjernerne. Fanden må være langt væk. Men vil I hjælpe mig, så giv mig mad, for min mor er syg, og vi har intet at spise.*

Netop som han sagde det, kiggede den lille ged frem fra hans bukseben, for den var genert og havde gemt sig.

- *Skyd den*, råbte ministeren, *det er Fanden! I ser jo, den har horn i panden!*

Og så skød soldaterne geden.

- *Åh nej*, råbte drengen. - *Nu har jeg intet mælk til min mor og ingen lege-kammerat.*

- *Du skal ikke være ked af det*, sagde den kloge minister. - *For nu har du din frihed. Og snart skal vi også befri dig for den ækle olie, der sviner dit land og kun fører ondt med sig.*

Den lille drengs søster kom ud af hytten, hvor

de boede, for at se hvad der foregik. Hun havde taget et tørklæde om hovedet, for hun ville ikke have sand i håret.

- *Skyd hende*, råbte ministeren, *det er Fandens oldemor! Hun har skjult sine horn med et sjal!*

Og så skød soldaterne søsteren.

Nu græd den lille dreng, for han havde mistet både sin kære søster og sin ged.

- *Nu skal der festes for friheden*, råbte ministeren, og soldaterne skød i sandet omkring den lille drengs fødder, så han måtte danse, for at ikke kuglerne skulle ramme ham i benene.

Men over hele verden forlød det, at soldaterne gjorde fremskridt, og at folk dansede i ørkenen af glæde, thi man havde skudt Fanden selv og hans oldemor.

Og hjemme på slottet fejrede hoffet det glade budskab.

- *Brænd Fandens gemmested!* råbte ministeren. Og soldaterne satte ild til den lille hytte, men moderen nåede ikke ud, for hun var syg og afkræftet.

Nu skreg den lille dreng, så det gjorde ondt i ørerne på ministeren, og soldaterne hængte ham op i et træ med hovedet nedad, for så kunne han nære sig!

Men, nu kunne drengen se hele verden på hovedet.

Og han så, at ministeren var Fanden selv, mens alle soldaterne var hans djævl.

- *Stil jer på hovedet!* råbte den lille dreng til alle mennesker omkring sig: - *Stil jer på hovedet, og se verden ligesom jeg!*

De mennesker, der stod nærmest, stillede sig straks på hovedet og kigge-

de på ministeren og soldaterne, og det var et fælt syn: Alle havde de horn i panden så store som stødtænder, og der spyede ild og røg ud af dem.

- *Stil jer på hovedet*, råbte menneskene til hinanden, og over hele verden stillede mennesker sig på hovedet for ret at beskue ministeren og soldaterne. Nu så alle, at de var djævle.

- *Stil jer på hovedet*, brølede ministeren til sine soldater, og gjorde det selv, for nu mente han, at det var moderne, og han ville gerne ligne en, der var med på noderne. Men ministerens djævlhorn stak langt ned i ørkensandet og soldaternes ligeså, så de sad ganske fast.

- *Hjælp os fri!* råbte soldaterne og sprællede med benene i luften.

- *Kun hvis I afleverer jeres djævlhorn*, råbte verdens folk. Og så måtte soldaterne aflevere hornene, et for et, og de blev brændt på gløderne fra den lille drengs hytte, så moderen ikke døde forgæves.

Men den kloge minister ville ikke aflevere sit, og så lod man ham stå. Der står han sikkert endnu, med hovedet nedad, hvis ikke sandet har dækket ham.

Hvis verden er svær at forstå, så stil dig på hovedet.

Se på kongen. Se på ministrene. Se på paragrafferne.

Stil dit fjernsyn på hovedet. Og læs aviserne på hovedet.

Så forstår du det hele.

Skulle du møde en minister, der er så klog, at intet menneske forstår ham, så stil *ham* på hovedet. Hvis han bliver stående, så ved du, at det var Fanden selv med horn i panden.

The End

Fredsfestival den 21. maj på Kulturhuset Karensminde

*Danske tropper
hjem NU – Stop
besættelsen af Irak*

Hvad er det fælles grundlag for Freds-festivalen?

Valby og Sydvest mod krig, som har taget initiativet, er en fredsgruppe, der er opstået, umiddelbart før krigen mod Irak startede, i januar 2003. Gruppens fælles reference er således modstanden mod Irak-krigen og derefter besættelsen. Vi har fungeret som en lokalgruppe under Nej til krig i forbindelse med de store demonstrationer.

I Valby og Sydvest mod krig er der således enighed om, at det mest centrale spørgsmål i fredsarbejdet i dag er Irak-krigen. Da festivalen foregår på et tidspunkt, hvor udstationeringen af danske tropper diskuteres i Folketinget, mener vi, at en festival med hovedoverskriften *Danske tropper hjem NU!*, hvor så mange fredsgrupper som muligt kan samles, er en betydningsfuld markering.

Dette skal ikke opfattes som en begrænsning for indholdet i de enkelte deltagernes bidrag til festivalen. Alle indfaldsvinkler til fredsarbejdet kan være tema for det enkelte indslag eller bidrag.

Hvem kan bidrage?

Vi har inviteret alle fredsorganisationer og fredsaktive enkeltpersoner, vi har kunnet finde, samt alle partier til venstre for Socialdemokratiet til at deltage. Der kan være nogle, vi har overset, så derfor opfordrer vi også til at videregive invitationen.

Rammen, dvs. overskriften og stedet, er fastlagt. Alle kan bidrage med aktiviteter, underholdning, udstillinger, boder eller debatter efter eget valg. Kun pladsen og tiden sætter begrænsningerne.

Der er nævnt mange forskellige idéer

til aktiviteter i diskussionerne indtil nu. For at give et indtryk af mangfoldigheden af idéer nævnes her i flæng:

Tegn, mal og lav din egen fredsplakat eller dit eget fredsbadge eller din egen fredsdrage med vejledning fra udøvede kunstnere. Lær at fortælle din egen fredsvids under vejledning fra erfarne fortællere. Fang en krigsforbryder-spil. Teater, gøgl, cirkus. Debatter, foredrag, film, video, planche-udstillinger, salg af pjecer og bøger m.m., åben talerstol. Kunstnerisk underholdning, kunststudstilling, salg af fredsflag, badger m.m.

Om stedet

Karensminde Kulturhus råder over en Pavillon, et cafeteria med scene samt to lokaler ovenpå i hovedbygningen. Derudover en gård og andre udendørs arealer, der jo kan bruges, hvis vejret er nogenlunde, evt. med telte opstillet. Kulturhuset er meget positivt stemt over for idéen om en fredsfestival og deltager aktivt i afholdelsen. Kulturhuset Karensminde afholder ofte lokale arrangementer, der inddrager mange aldersgrupper i lokalområdet.

Se i øvrigt hjemmesiden
www.kmkulturhus.dk.

Økonomi

Det er hensigten, at festivalen skal være tilgængelig for alle både bidragsydere og deltagere uanset økonomisk formåen. Leje af lokaler m.m. forventes betalt via salg af mad og drikkevarer. Valby og Sydvest mod krig søger diverse fonde til betaling af koncert samt materialeindkøb og evt. til annoncering og yder-

ligere betaling af deltagende kunstnere. Derudover forestiller vi os, at der sælges deltager-tegn til en billig penge, gerne et festligt og farverigt mærkat.

Der vil blive truffet nærmere aftaler om økonomien, når vi har et mere præcist billede af omfanget af festivalen, hvor mange der vil bidrage med aktiviteter etc.

Hvilke bidrag er planlagt?

- Koncert med de amerikanske protest-sangere Anne Feeney og David Rovics i Pavillonen. Tidspunkt og varighed er ikke planlagt. Bidragsyder: Valby og Sydvest mod krig. Omtale af kunstnerne vedlagt.

- Koncert m.m. fra scenen i pavillonen udsendt i radio. Bidragsyder: Station 2000.

- Salg af drikkevarer og mad. Bidragsyder: Karensminde kulturhus.

- Fredsvagten henlagt fra Christiansborg til Karensminde. Bidragsyder: Fredsvagten.

- Maleraktivister i praktisk aktion. Maleraktivisterne.

Hvidovre for fred, Frederiksberg for fred, Kvinder for fred, Komitéen for et frit Irak, Sandra Bakutz' støttekomité, Stop Terrorkrigen, Valby mod unionen, Grundlovskomitéen 2003 vedr. Irak-krigen, Fredsskattefonden, Internationalt Forum, Enhedslisten, SUF, DKP og APK er positive og støtter initiativet. Evt. bidrag er ikke planlagt på indeværende tidspunkt.

Danmarks Sociale forum, foreningen Oprør, Human Rights Watch, DKU og Røde Horn har udtrykt interesse og overvejer deltagelse.

Næste planlægningsmøde

... finder sted tirsdag den 12. april kl. 19. på Karensminde.

Evt. deltagere, der ikke kan komme den dag, må kontakte Valby mod krig forinden..

Kontakt helst via mail til:
gerd.berlev@get2net.dk.

Opsummeret og refereret af Gerd Berlev/Valby mod krig. Forkortet af KP

Sammenlægningen af KPiD og DKP/ML ved kritisk punkt

Af Kommunistisk Politik

Sammenslutningen mellem KPiD og DKP-ml er løbet ind i vanskeligheder. KPiD stiller krav om at DKP/ML skal gøre op med sin historie og 'maoisme'.

KPiD har indkaldt til ekstraordinær kongres den 9. april med spørgsmålet om sammenslutning og valg af ny ledelse på dagsordenen – og DKP-ml følger trop med at afholde et landsmøde den 22. april: ”Landsmødet vil gøre en samlet status over enhedsprocessen siden DKP/ML's 10. kongres i foråret 2004 og diskutere dens videre perspektiver.”

Krisen mellem de to partier blev udløst, efter at KPiD på et fælles møde mellem de to partier rejste 'nogle spørgsmål vedr. den internationale kommunistiske bevægelse'. Det rettede blandt andet angreb på det svenske KPMLr (nu KP) og det norske AKP som splittelsesorganisationer og 'beklageligt småborgerlige'.

Den fælles arbejdsgruppes anbefaling af at KPiD og DKP-ml nu går i gang med at danne 'et nyt kommunistisk parti alene mellem KPiD og DKP-ml' vandt ikke tilslutning i KPiDs landsledelse, som var indbyrdes uenig. Derfor er der indkaldt til en ekstraordinær kongres, som ledsages af et oplæg fra KPiDs Skolingsudvalg (Se dokumentationen i forbindelse med denne artikel).

DKP-mls landsmøde er indkaldt for at forholde sig til resultatet af KPiD-kongressen. I DKP-ml råder der angiveligt ingen uenigheder vedrørende sammenlægningen.

KPiDs Skolingsudvalg giver udtryk for KPiDs 'klassiske' synspunkter: 'Den internationale kommunistiske bevægelse' nåede et højdepunkt i sin udvikling i 60erne og 70erne (da Bresjnev var formand for SUKP) og strategien for det såkaldte 'antimonopolistiske demokrati' blev udviklet, der i 1976 fik sit nedslag i DKPs partiprogram.

Skolingsudvalget mener, at DKP-ml ved sin stiftelse i 1978 var maoistisk, splittende og småborgerligt og afviser enhver kritik af højreopportunisme hos DKP i denne periode. DKP-mls gamle karakteristisk af Sovjetunionen i denne periode som revisionistisk og socialimperialistisk afvises blankt.

DKP-ml skulle aldrig have været stiftet, mener Skolingsudvalget (uden at sige det) og forlanger om ikke en åben selvkritik af partistiftelsen, så dog en anerkendelse af 'fejltagelsen'.

Det påpeger (med rette) at der er en klar modsætning mellem det nuværende DKP-mls accept af strategien for antimonopolistisk demokrati og DKP-mls tidligere holdninger på nogle punkter, som i stærkt afsvækket form stadig fremføres af nuværende ledende DKP-ml'ere.

Skolingsudvalget tager ikke hensyn til, at disse formuleringer hovedsageligt er 'taktiske' og beregnet på festlige lejligheder for at overbevise medlemmer af DKP-ml om, at man stadig følger partiets grundlæggende linje fra starten og ikke har givet principielle indrømmelser til den moderne revisionisme, som DKP i 70erne og til sin opløsning var den danske hovedrepræsentant for.

KPiD – eller i al fald dets Skolingsudvalg – er fortsat klippefast i troen på det antimonopolistiske demokrati, Bresjnevs Sovjetunionen og programmet fra 1976. Siden dets stiftelse har der ikke været en eneste selvkritisk overvejelse om, hvorvidt årsagerne til Sovjetunionens sammenbrud var andre end skurken Gorbatsjov eller om DKPs linje fra 60erne og 70erne lagde grunden til partiets sammenbrud i slutningen af 80erne.

Det er umuligt, fordi det pr. definition var korrekt, marxistisk-leninistisk, og ikke hverken 'venstre' opportunistisk eller højreopportunistisk. Derimod var (og er) DKP-ml 'maoistisk', selv om det er en kendsgerning at partiet blev stiftet i 1978 ikke bare i kamp mod sovjetrevisionismen og DKPs højrelinje, men også mod maoismen, som det betegnedes som en variant af den moderne revisionisme.

Det er med andre ord endnu et afpresningsforsøg fra KPiDs (eller dele af KPiD-ledelsens) side. Tiden vil vise, om det er det sidste forsøg på at presse OK-citronen, som vil blive afløst af verdens bedste enhed – eller om der lægges op til et brud med den sammenslutningsproces, som så ud til at køre på skinner.

Ledelsen af DKP-ml er under beskydning både fra de uforsonlige og uforbederlige sovjetrevisionister i KPiD – og fra marxist-leninisterne i Danmark, der bl.a. i Kommunistisk Politik har påvist deres opportunistiske slingrekurs og politiske og ideologiske brandudsalg.

Vi kender begge parter godt nok til at vide, at intet scenario kan udelukkes – bortset fra at der kommer et rigtigt kommunistisk parti ud af affæren.

Dokumentation: Et oplæg fra KPiDs Skolingsudvalg

Op til KPiDs ekstraordinære kongres den 9. april, som skal tage stilling til en evt. sammenslutning med DKP/ML, har KPiDs Skolingsudvalg udsendt et oplæg til medlemmerne. Det hedder '*Grundlag for et kommunistisk parti – Til debatten om et fælles grundlag for enhed mellem kommunistiske partier i Danmark*'.

Det understreger, at KPiDs 6. kongres i maj 2003 vedtog '8 ufravigelige punkter' som grundlag for et kommunistisk parti og for diskussionerne mellem DKP/ML, KPiD og den tredje partner DKP.

Folderen rummer samtidig en kritik af den fælles rapport, som en fælles

arbejdsgruppe for DKP/ML og KPiD har udarbejdet, og som opfordrer til en hurtig sammenslutning af de to partier.

Tidligere har KPiD kritiseret DKP/MLs internationale forbindelser, bl.a. AKP i Norge og Kommunistiska Partiet (tdl. KPMLr) i Sverige.

Skolingsudvalget betoner, at der

endnu er en række 'udestående spørgsmål' i diskussionerne mellem KPiD og DKP/ML, ikke mindst vedr. 'punkt 1 – det kommunistiske parti'.

Her rejses nogle kritikpunkter af DKP/ML, som skal gengives i det følgende.

1. Ifølge KPiD har 'DKP/ML rejst nogle grundlæggende spørgsmål i den kommunistiske bevægelse, herunder kampen for freden, princippet om den fredelige sameksistens og de socialistiske landes forhold til de nationale befrielsesbevægelser. Det gøres med udgangspunkt i den skelsættende periode fra midten af 1950'erne til midten af 1960'erne, hvor den internationale kommunistiske bevægelse videreudviklede sin politik på disse områder'.

Skolingsudvalget skriver:

'Det rejses i en kronik af Sven Tarp i Arbejderen den 1. februar. Her omtales kommunisternes politik i denne periode som en 'nærmest forsonende holdning over for imperialismen' og det påstås, at den kommunistiske bevægelse betragtede befrielsesbevægelsernes kamp i kolonierne som 'arnesteder for krig'.

Der er tale om ganske velkendte

maoistiske synspunkter', skriver KPiDs skolingsudvalg, der konkluderer: 'DKP/ML har tilsyneladende ikke flyttet sig et komma i denne diskussion, hvilket understreges af, at der anvendes samme formuleringer som i programudkastet til DKP/MLs stiftelseskongres i 1979 (*der skulle have stået 1978, KP*)

Det må konstateres at i spørgsmålet om den internationale kommunistiske bevægelse og dennes strategi og taktik er der stadig meget grundlæggende uenigheder, hvorom der endnu ikke er begyndt en diskussions- og afklaringsproces.

(To medlemmer af KPiD har i øvrigt fremsendt en svar-kronik til Sven Tarp, men denne er nægtet optagelse af DKP/MLs formand ...)

2. KPiD kritiserer DKP/MLs formand for i januar 2004 at have sagt følgende:

'DKP/ML blev født i kamp mod den højrelinje, som i den periode voksede frem i DKP og i den internationale kommunistiske bevægelse og som endte med at føre til socialismens sammenbrud og DKPs splittelse'.

KPiDs Skolingsudvalg er bastant uenig:

'Dette understreger uenighederne i vurderingerne af den internationale klassekamp, som nævnt ovenfor, hvor DKP/ML stadig er præget af maoistiske holdninger.'

'Men hvad så med DKPs højredrejning i slutningen af 1970'erne?', spørger Skolingsudvalget, som selv svarer: 'Tja, det var i den periode DKP diskuterede og besluttede partiprogrammet 'Kommunisternes program', hvor centrale dele af strategien blev lagt fast med vigtige begreber som antimonopolistisk demokrati, samfundsforandrende kraft, aktionsenhedens metode.'

Og Skolingsudvalget konkluderer:

'Generelt må det konstateres, at der ikke alene er store uløste spørgsmål, der er også direkte modsigelser mellem den internationale sekretærs kronik samt partiformandens udtalelser og formuleringerne om strategien i den fælles arbejdsgruppes rapport....De nævnte synspunkter er nutidige holdninger i DKP/ML, skriftligt udtrykt under diskussionsperioden mellem KPiD og DKP/ML. Det er en væsentlig forudsætning at disse grundlæggende spørgsmål er afklarede på et acceptabelt grundlag, før der kan tages videre skridt i samlingsprocessen'.

Der er meget andet i den lille folder fra KPiDs Skolingsudvalg, som giver et grundkursus i partiets strategi og taktik – det antimonopolistiske demokrati – som DKP/ML har tilsluttet sig i den fælles arbejdsgruppes rapport.

Tag med på

Antifascistisk og antiimperialistisk sommerlejr på Midtsjælland 8. juli – 15. juli 2005

- * USA's globale strategi
- * Irak, Palæstina, krigen mod terror
- * Statsfascisme og nazibevejelser
- ' Den europæiske Union og globaliseringen
- * Folkenes modstand
- * Debat, musik, teater, sport, fest...

Start fredag den 8. juli om aftenen – Afrejse fredag den 15. om morgenen

Priser med 7 overnatninger og fuld pension: 1.150,- Fattigrøve og unge 900,-
Børn 7-13 300,- Børn under 7 gratis. Ophold pr. døgn 190,-

For tilmelding, kontakt

DKU på tlf. 60 80 96 96 / email: dku@dku99.dk

APK på 35 43 49 50 / email apk@apk2000.dk

eller skriv til

DKU c/o Oktober, Egilsgade 24 kld., 2300 KBH S

Husk at oplyse navn, adresse og evt. email

Arr: DKU, Unge mod fascisme, Stop Terrorkrigen, APK m.fl.

KULTURSEMINAR
VED B. C. ANDERSEN
LØRDAG 9/4 - SØNDAG 10/4

OKTOBER BOGCAFÉ
Egilsgade 24 kld., 2300 Kbh. S

Lørdag kl. 12

TEORI * REVOLUTIONÆR LITTERATUR
BEGREBER * GENREDEFINITIONER
* HELTEHISTORIER

Søndag kl. 12

TOTALTEATER * EPISK TEATER
* RØDT TEATER (BRECHT, BERLAU)

ARRANGØR: DKU

Gæster i en sæbeopera

Der kastes endnu en gang mudder i klasseanalysen fra revisionistisk hold.

Et medlem af Brasiliens PCdoB, Augusto César Buonicore, har begået en artikelserie om definitionen på arbejderklassen. Artiklen er oversat til dansk og bragt som indlæg i debatten om sammenlægningen af DKP/ml og KPiD. Endnu et punkt, hvor det knirker med harmonien.

Som hovedregel skal man vogte sig mod artikler, der er skjult polemiske, dvs. hævder at angive det ægte standpunkt i modsætning til sekterisme og reformisme, uden at der inddrages konkrete handlinger, personer eller tekster, som polemikken vender sig imod. En anden god regel er at vogte sig mod overdrevent brug af små citater. Og sidst, men ikke mindst, skal man orientere sig om forfatterens baggrund. Intet af ovenstående faldt ud til Augustos fordel.

PCdoB har de sidste 10 års tid været en del af den moderne revisionismens internationale strømning orienteret om KKE i Grækenland, senest som medlem af organisationskomiteen. Athenmøderne er en løst organiseret internationale med det formål at genrejse de faldne revisionistiske partier på en moderne Bresjnev-plattform. I Danmark er KPiD medlem, mens DKP/ml ikke er kommet ind i varmen. Hjemme i Brasilien støtter PCdoB den socialdemokratiske Lula-regering.

Hovedformålet med artiklen fra PCdoB er at præsentere det synspunkt, at det er nødvendigt for det kommunistiske parti at indgå i alliance med Socialdemokratiet, fordi dette – har man analyseret sig frem til – er baseret på særlige lag i arbejderklassen. Og altså ikke er et udtryk for borgerskabet agentvirksomhed i arbejderbevægelsen, som hævdede af Lenin og Stalin. Artiklen er raffineret derved, at den skjuler hensigten og ikke nævner de konkrete partier ved navn:

”Selv om vi er enige i, at et stort flertal af lønarbejderne udgør én og samme klasse, proletariatet, mener vi

ikke, at man kan hævde, at der findes en fusion mellem alle disse lønarbejdere, som giver sig udslag i dannelsen af én enkelt ideologi, ét enkelt parti og ét enkelt samfundsprojekt – en enhedsmodel for socialismen. (...)

Ligesom borgerskabets industrielle fraktion spillede en fortropsrolle i den borgerlige revolutionsproces, hvor den undertiden forenede sig med og undertiden bekæmpede andre fraktioner af sin egen klasse, er det i den socialistiske revolutionsproces op til arbejderklassen i snæver betydning at spille en fortropsrolle. Socialismens fremtid er derfor ikke uden sammenhæng med, hvilken fraktion af proletariatets klasse der står i spidsen for den revolutionære proces og opbygningen af den nye socialistiske stat.

Ingen af proletariatets fraktioner, eller lag, har nogen interesse i at bevare den kapitalistiske produktionsmåde i ubegrænset tid. Selv de mellemliggende lønarbejdere, som tilhører proletariatet, har i modsætning til småborgerskabet ingen særlig kærlighed til den private tilegnelse af produktionsmidlerne, eftersom de ikke er ejere. Netop derfor kan de forene sig i et projekt for revolutionær overgang til socialismen. Men der findes en kraftig tendens blandt de mellemliggende sektorer – intellektuelle lønmodtagere – til at satse på reformistiske løsninger, og de lægger hin-

dringer i vejen for selve overgangen fra socialisme til kommunisme.”

Beklager det lange citat. Men som det ses, er der tale om at definere nogle særlige egenskaber for en fraktion af lønarbejdere, og herpå bygges så en strategi for overgangen til socialisme. Og dem, der ikke støtter denne analyse, er på forkant dømt som sekteriske eller reformister.

Til denne kedelige servering under et højglanspoleret ordvirak er der kun at sige: Dur ikke!

Marxismen er en enkel og klar forståelse af verden og menneskesamfundets udviklingslove. Det kræver derfor ikke komplicerede og mangefacetterede analyser eller lang skolegang at bruge marxismen, den er ligetil.

Forståelsen af de moderne samfundsformer som klassesamfund og historien som klassekampens historie førte Marx til den konklusion, at nutidens klassekamp og det, der driver vores historie, står mellem to klasser: arbejderklassen og borgerskabet. Mellemlagene eller småbønderne er, under kapitalismen, klasser under konstant transformation og nedbrydning. Der findes ikke, i længere tidsrum, grund for nogen andre ideologier end de to dominerende.

FK

**NÅR URET BLI'R RET
BLI'R MODSTAND TIL PLIGT**

60-året for befrielsen markeres
med en udstilling fra den 14.4. til den 14.5. i

OKTOBER GALLERI OG BOGCAFÉ
Egilsgade 24 kld., 2300 København S

Torsdag den 14. april
Fernisering

17-18: Hansen & Rasmussen:
Irsk musik med relation til den irske modstandskamp
18-19: Der kan købes et let måltid mad
19: Modstandsmanden Frede Klitgård fortæller

Vestlige propagandamedier forsøger at lukke Albasrah.net

Udtalelse fra Albasrah.net

Endnu engang er propagandamedierne begyndt at udspejle vanvittige anklager mod Albasrah.net (1). Formålet med dette er at udslette det irakiske folks stemme og lukke munden på et af de få medier, der informerer om de uhørte massakrer, som finder sted i det besatte Irak i "international lovs" navn.

Det amerikanske medieselskab MSNBC har anklaget Albasrah.net for at propagandere for al-Zarqawis terrorisme og for at prædike antisemitisme og had mod Vesten (2). Målet med denne bagvaskelse er at lukke Albasrah.net.

For vores vedkommende afviser vi denne urigtige påstand af én simpel grund: Albasrah.net lader sig ikke narre af det eventyr, som de amerikanske og britiske aggressorer energisk spreder, og som går ud på, at det spøgelse, som de kalder al-Zarqawi, svæver rundt i alle dele af Irak, og at det er ham, der gør modstand mod aggressorerne. De fremmer sådant sludder for at retfærdiggøre de angreb, som de foretager overalt i Irak, og herved begår de den ene massakre efter den anden, fra Falluja over Samarra til Ramadi, mens de påstår, at spøgelse al-Zarqawi har bevæget sig herfra til derfra og derefter til et nyt sted.

Nogle mennesker kan måske blive bedraget af disse absurditeter, men gudskelov er irakerne ikke idioter.

Albasrah.net har ikke offentliggjort nogen rapporter om al-Zarqawi, fordi vi ligesom alle irakere ikke tror på, at denne mytologiske person findes på irakisk jord.

Irak bekæmper selv den angloamerikanske terrorisme i form af en indfødt irakisk modstandsbevægelse, som ofrer sig selv for landets befrielse, en bevægelse, som er besluttet på at kæmpe, indtil den sidste tomme irakisk jord er befriet for dagens barbariske horder.

At påstå, at vi "hader Vesten", er et ynkeligt og mangelfuldt argument. Irakerne værdsætter højt deres venner i Vesten, som modsatte sig USA's terrorisme og i millionvis gik på gaderne for at protestere mod og forhindre den amerikanske aggression. Mange i Vesten fortsætter med at bidrage med rapporter og sikre beviser på de grusomheder, som aggressorerne begår, mens de fortsætter med at trampe på det irakiske folks menneskerettigheder.

27. marts 2005

Noter:

1. Albasrah.net – www.albasrah.net – er en omfattende hovedsagelig arabisk-engelsk hjemmeside med nyheder, baggrund, multimedier m.m. om det besatte Irak og den irakiske modstandsbevægelse. Den offentliggør også aktionsrapporter fra modstandsbevægelsen og er en klar og

nødvendig nyheds- og analysemessig modvægt til de massemedier, besættelsesmagten kontrollerer.

2. Terror: The Hunt for Zarqawi's Webmasters, Newsweek, 4. april 2005, <http://www.msnbc.msn.com/id/7305524/site/newsweek/>

Oversættelse og noter v. Carsten Kofod for Komiteen for et Frit Irak.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Den alternative H.C.
Cafe Arrangement
Oktober Bogbutik Odense:

Lørdag den 2. april kl. 12 – 14
Skibhusvej 100

Et betydeligt dansk
kultur ikon
Om hans forfatterskab og
dets historiske placering
Oplæg ved Karsten Jonassen
Debat

Harpespilleren

var på turne med sit instrument,
og overalt var klangarten fremragende,
og publikum ovenud begejstret.

- Men,

da de nåede og skulle spille på Christiansborg,
kunne hverken harpe eller spiller finde melodien,
da de ikke formåede at trænge gennem
Christiansborgs plumre og giftige dufte.

Israels apartheidmur

Staten Israel påbegyndte i juni 2002 opførelsen af den ca. 700 km lange apartheidmur omkring det palæstinensiske selvstyreområde, Vestbredden. Den internationale domstol i Haag og FN's generalforsamling forlanger apartheidmuren fjernet, men Israel med USA i ryggen har ikke i sinde at følge hverken Den internationale domstol eller FN's generalforsamling. Det internationale samfund opfordres til at gøre alt, hvad der står i dets magt for at forhindre den forbrydelse, som murbyggeriet er.

Apartheidmuren opføres på den palæstinensiske side af grænsen, den såkaldte 'Grønne Linje' fra våbenstilstanden i 1967. Muren har forskellige former, men er overalt umulig at komme igennem. I Qalqilia, f.eks., er det en otte meter høj egentlig mur sikret med vagttårne og videokameraer, som spærrer befolkningen inde. I ubebyggede områder består muren af to rækker ståltråd, et gitter med strøm, en asfalteret gade kun til brug for militærkøretøjer, overvågningskameraer og fint sand, så at fodspor bliver synlige. Apartheidmuren er, ved siden af vejspærringerne (checkpoints) og udgangsforbud endnu et middel til at undertrykke palæstinenserne.

Muren skærer sig flere steder dybt ind på palæstinensisk område. Cirka 35.000 palæstinensere lukkes inde i isolerede enklaver og afskæres fra landbrugsjord, lægehjælp, skoler og universiteter. Hvis muren bygges færdig, vil hundredtusinder flere palæstinensere lide. Apartheidmuren er seneste udspil i Israels

uophørlige annektering af palæstinensisk jord, ødelæggelse af palæstinensisk ejendom og krænkelse af palæstinenserne menneskerettigheder.

Færdiggørelse af muren vil betyde, at en tredjedel af landsbyerne på Vestbredden bliver ramt af manglende adgang til sundhedssystemet. 'Læger uden Grænser' vurderer, at omkring 100.000 gravide kvinder får problemer med at følge forebyggende undersøgelser, og ca. 130.000 palæstinensiske børn vil blive afskåret fra at blive vaccineret. Hertil kommer de kollektive psykiske problemer og traumer, som opstår, når retten til at bevæge sig frit fratages ikke blot den enkelte, men en hel befolkning.

Israel bedrager verden, når dets regering kalder murbyggeriet for et 'sikkerhedshegn' og hævder, at byggeriet er nødvendigt for at forhindre palæstinensiske selvmordsaktioner. Muren tjener ikke sikkerheden, den er intet bidrag til freden. Tværtimod! Konkrete facts omkring muren viser Israels sande motiver: Højest 11% af muren løber langs den Grønne Linje, våbenstillandslinjen fra 1967. Muren bliver ca. 687 km lang og dermed dobbelt så lang som den Grønne Linje. Mindst 14,5%

af Vestbredden (foruden Jerusalem) bliver stjålet fra palæstinenserne. Muren kommer til at slynge sig hele 16 km inde på palæstinensisk område.

Kampen om jorden er Israels sande motiv bag apartheidbyggeriet. Ved valg af rute blev der taget hensyn til, at flest mulige af de i Palæstina illegalt opførte bosættelser kommer til at ligge på israelsk side. Målet er at forene Israel med dets jødiske bosættere, at fysisk adskille tusindvis af palæstinensere fra deres ejendomme og dermed annektere yderligere en del af det allerede lille territorium, som hele verden mener bør tilfalde en fremtidig palæstinensisk stat.

Der er med bygningen af apartheidmuren tale om det største røveri fra palæstinenserne siden 1967.

**Riv muren ned
– vi kræver sanktioner imod Israel**

Riv Muren Ned-initiativet

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

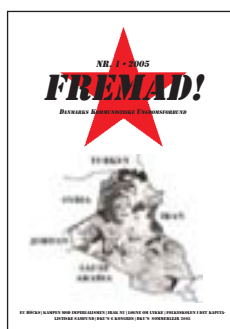
Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Den nye kæmpende generation Ungdomskonference i Århus Lørdag den 2. april kl. 13.00

Den unge generation viser mod og handlekraft i kampen mod uretfærdighed, uanset om det handler om Krigen mod Terror, Den Europæisk Union, Nedsikringer på uddannelserne. Eller de mange andre kampe.

Oplæg fra en række aktive.

Arr. APK og DKU Århus

Nej til Agenda 2010, forfatning og EU!

Til september skal den danske befolkning stemme om EU-forfatningen, hvis ikke den franske befolkning med arbejderklassen i spidsen forinden forpurrer projektet med et NEJ, hvilket meget tyder på. Op til EU's halvvejsmøde i Bruxelles, der fandt sted sidste weekend, viste meningsmålingerne 54 contra 46 pct. i modstandernes favør.

Halvvejsmødet var ikke et ligegyldigt rutinemæssigt møde, men vigtigt i den forstand, at det skulle tage pulsen på bestræbelsen på at styrke EU som stormagt i konkurrence med Rusland, Kina, Japan og supermagten USA. Denne kamp føres på flere planer, heriblandt en forøget udbytning af EU's arbejderklasse og borgere, hvilket den såkaldte *Agenda 2010* – besluttet på topmødet i Lissabon år 2000 – lægger retningslinierne for. Formålet er yderst klart beskrevet: "...at gøre EU til verdens mest konkurrencedygtige og dynamiske, vidensbaserede økonomi, baseret på social tryghed og holdbar udvikling".

Der var op til halvvejsmødet lagt op til, at den *sociale tryghed* ikke bare i indhold, men også i formulering skulle nedtones kraftigt. Desuden skulle det såkaldte *Bolkesteindirektiv*, der i folkemunde er omdøbt til *Frankensteindirektiv*, og af EU-kommissionen forskønnet til *Servicedirektiv*, behandles. Direktivet ligger lige i forlængelse af indholdet og formålet med *Agenda 2010*, og ville betyde, at tjenesteydelser i EU-lande skulle aflønnes til en tarif, der svarer til "oprindelseslandet", hvilket i mange tilfælde ville sige tredjeverdenslandes eller i endnu flere tilfælde ville være østeuropæiske lønninger.

Halvvejsmødet blev mødt med massive protester fra 60-100.000 EU-arbejdere, der i Bruxelles' gader klart gav udtryk for deres harme. Udgangen på

Danske fagforenings og forbundsledere har i Fagligt Ansvar-regi brugt de seneste tre år på at diskutere politik som alternativ til Fogh-regeringen - mens 60-100.000 arbejdere – på vegne af millioner – har gennemskuet EU's hensigter og protesterer i Bruxelles' gader

Faglig kommentar

mødet blev, at man i situationen så sig nødsaget til at bøje af for arbejdernes krav: Formuleringen *Social tryghed* blev fastholdt i ord, og *Frankensteindirektivet* skal justeres.

Bemærkelsesværdigt er tilliden i den franske arbejderklasse og befolkning til EU's hensigter med at vise imødekommenhed ikke vokset: Modstanden efter topmødet er status quo: 54 contra 46!

Målsætningen for *Agenda 2010* er i krise. EU-kommissionen har travlt. Projektet halter – ikke mindst grundet den voksende modstand – hverken økonomien eller den såkaldte *sociale tryghed* matcher ambitionerne:

"De strukturelle reformer i EU har ikke givet de ønskede resultater. Produktiviteten er i de seneste år halveret, og EU's vækst ligger nu under to pct.

Endvidere viser seneste rapport fra Kommissionens arbejdsmarkeds og socialafdeling, at der nu er 19,1 millioner arbejdsløse i EU, og at der er 68 million EU-borgere, der lever i fattigdom eller i fare for at ryge ud i fattig-

dom."

Det danske LO stiller sig i det europæiske faglige samarbejde (EFS) beredvilligt til rådighed for at nå ambitionerne:

"Lissabon-strategien er sat under et meget stort forandringspres. Næsten alle bedømmelser går på, at vi (Kommunistisk Politik's fremhævnings) ikke når målene for 2010. Den nye kommission har derfor lagt en ny kurs for at nå målsætningerne.

Der er intet nyt i, at LO er unionsliderlig. Det står værre til, når erklærede faglige modstandere af EU ikke kan gennemskue EU-kommissionens klare hensigter. Ole Jensen fra *Fagligt Ansvars beskæftigelsesgruppe* – og i hvert tidligere sekretariatsmedlem af *Fagbevægelse mod Unionen* – indskrænker sig til at efterlyse en debat:

- Vi burde diskutere, om vi overhovedet er interesseret i, at EU Kommissionen sætter dagsordenen for social- og arbejdsmarkedspolitikken. Og hvis vi er, hvad er det så for en politik, vi vil have på de områder, udtalte han inden halvvejsmødet på vegne af *Fagligt Ansvar*.

Danske fagforenings og forbundsledere har i *Fagligt Ansvar*-regi brugt de seneste tre år på at diskutere politik som alternativ til Fogh-regeringen. Mens 60-100.000 arbejdere – på vegne af millioner – har gennemskuet EU's hensigter og protesterer i Bruxelles' gader, så vil den såkaldte faglige opposition og venstrefløj diskutere videre?

Der er op til den danske folkeafstemning brug for at sige tingene ligeud:

**Nej til Agenda 2010,
EU-forfatning og EU!**